

Sermons By
William Marrion Branham

“... in the days of the voice ...” Rev. 10:7

ԱՍՏՎԱԾ ՀԱՆՈՒՄ ԷՔՈՂԸ
Զեֆերսոնվիլ, Ինդիանայի նահանգ, ԱՄՆ
Հունիսի 14 1964, առավոտ

Introduction

The remarkable ministry of William Branham was the response of the Holy Spirit to the prophecies of the Scriptures in Malachi 4:5,6, Luke 17:30, and Revelations 10:7. This worldwide ministry has been the culmination of many other Bible prophecies, and a continuation of the working of God by His Spirit at this End time. This ministry was spoken of in the Scriptures, to prepare the people for the Second Coming of Jesus Christ.

We pray that the printed Word will become written in your heart as you prayerfully read this message.

While every effort has been made to provide an accurate unabridged transcription, the English audio files are the best representation of the sermons spoken by Bro Branham.

Audio and transcribed versions of over 1,100 sermons preached by William Branham are available for free downloading and printing in many languages at:

www.messagehub.info

This work may be copied and distributed as long as it is copied entirely, not modified, and distributed free of charge.

²⁹⁹ Հենց այստեղ, Տե՛ր, Դու կարող ես հավել Խոսքին, ինչպես ծեր ջութակահարը՝ այն հին ջութակին: Գործի՛ր այդպես, Տե՛ր: Թող լինի այն մեղեդու պես, որը բացահայտվեց վարպետի ձեռքում եղող աղեղով: Այնժամ մենք կտեսնենք Նրան՝ մեր առջև կանգնած: Ի՞նչ էին մտածում մարդիկ այն օրը, երբ ոչինչ չէին ուզում տալ այն հին ջութակի համար: Նրանք չէին ցանկանում, որ դա լիներ իրենց տանը: Բայց հենց դա հայտնվեց վարպետի ձեռքում, նրանք ամեն բան կվաճառեին, որպեսզի կարողանային գնել այն: Նրանք վիճում էին այն ունենալու համար, բայց արդեն ուշ էր: Նորից այդպես կլինի. երբ հնչեն Տիրոջ փողերը, չափազանց ուշ կլինի: Նրանք, ուն ծաղրում էին, ովքեր կանգնած էին բաց վարագույրի առաջ և տեսել են Աստծո բացահայտված Խոսքը, ներս կմտնեն: Շատերը կգոռան ներս մտնելու համար, բայց, ինչպես Դու ասացիր, շատ ուշ կլինի: Հարսը կհափշտակվի հարսանյաց ընթրիքին մասնակցելու համար: Իսկ դրսում եղողները լաց կլինեն, կողբան և ատամներ կկրճտացնեն:

³⁰⁰ Հա՛յր, օգնիր բոլորին հավատալ այս առավոտ: Պատռի՛ր եսասիրության և անհավատության բոլոր ծածկոցները: Թող նրանք տեսնեն մեծ և զորեղ Նվաճողին՝ բացահայտված հավատացյալների առաջ. «Ահա ձեզ հետ եմ ամեն օր, մինչև աշխարհի վերջը»: «Մի փոքր ժամանակ էլ, և աշխարհն այլևս Ինձ չի տեսնի, բայց դուք Ինձ կտեսնեք»: Հաճի՛ր հայտնվել մեր մեջ, Տե՛ր, ինչպես միշտ: Միշտ մնա՛ մեզ հետ, մինչև Քեզ տեսնենք դեմ առ դեմ: Թող Դու փոխվես «Էն մորֆե» և նորից դառնաս մարդու Որդին, Դավթի Որդին: Շնորհի՛ր այդ, Տեր, Հիսուսի Անունով»:

ԱՄՍԿԱԾ ՀԱՆՈՒՄ ԷՔՈՂԸ

¹ Կանգնած մնանք մի քանի վայրկյան և խոնարհենք մեր գլուխները աղոթքի համար: «Մեր սիրելի Տեր, այս առավոտ ճշմարտապես գոհանում ենք Քեզանից, որ ունենք առանձնաշնորհում երկրի վրա միասին հավաքվելու Տիրոջ գալստից առաջ: Թող այսօր քնենք մեր սրտերը Քո Խոսքով՝ տեսնելու համար թե արդյոք հավատքի մեջ ենք, որպեսզի պատրաստ լինենք Քո գալստյան ժամին, որպեսզի, ինչպես Սուրբ Գիրքն է ասում, մնջեցյալների հետ միասին հափշտակվենք՝ Տիրոջը օղերի մեջ դիմավորելու և Նրա հետ հավիտյան մնալու համար:

² Մենք գոհանում ենք Քեզանից այն ճշմարիտ քրիստոնեական հոգու համար, որ դեռ գործում է աշխարհում Քո ժողովրդի մեջ և որով նա միշտ հավատում է Քեզ և Քո Խոսքին: Այսօր խնդրում ենք Քեզ օրհնել ամենքիս առատապես, տալ յուրաքանչյուրիս այն, ինչի կարիքն ունենք, որպեսզի հագնանք Քո Խոսքով և Քո ձեռքերում աշխատանքի օգտակար գործիքներ դառնանք: Խնդրում ենք Տեր Հիսուս Քրիստոսի՝ մեր մեծ Հովվի Անունով, ուն վերադարձին սպասում ենք: Ամեն»:

³ Կարող եք նստել: Ուզում եմ ասել, որ ինձ համար մեծ առանձնաշնորհում է այս առավոտ լինել այստեղ՝ ձեզ հետ: Շատ եմ ցավում, որ չենք կարող ավելի հարմարավետ դահլիճ տրամադրել ձեզ: Այս երեկո կունենանք բժշկության ծառայություն և կաղոթենք հիվանդների համար:

⁴ Մի քիչ դժվար է թվում այս առավոտ բժշկության ծառայություն անցկացնելը, որովհետև կուզենայի մի պատգամ ձայնագրել, որի մասին Տերը խոսում էր ինձ հետ անցած երկու ամսվա ընթացքում: Պատգամը երկար է, և ես չեի կարող այն քարոզել մի հավաքույթի ժամանակ, որում ծառայությանը 30-40 րոպե է հատկացվում: Այդ պատճառով աշխատանքի գնացողների համար մտածեցի, որ նախընտրելի է կարճ պատգամ տալ: Արտագնաց հավաքույթների ժամանակ բավարար ժամանակ չունենք այս պատգամի ձայնագրության համար: Այդ պատճառով օգտվում եմ այս խորանում լինելու հնարավորությունից՝ պատգամը ձայնագրելու համար:

⁵ Մենք համոզված ենք, որ Աստված կօրհնի յուրաքանչյուրիս: Գիտեմ, որ ձեր սրտերը ուրախությամբ լեցուն են Նրա վերադարձին սպասելով: Իմ սիրտն էլ է ցնծում՝ տեսնելով Նրա գալստին նախորդող նշանները՝ ազգային խռովությունները, եկեղեցու մարմնավոր ու հոգևոր վիճակը: Այսպիսով իմանում ենք, որ Տիրոջ վերադարձը շատ մոտ է: Մեր սրտերը ուրախությամբ են լցվում, որովհետև գիտենք, որ շուտով կփոխվենք:

⁶ Կարծում եմ, որ երկրի մյուս շրջանների հետ մեզ կապող հեռախոսները լավ վիճակում են: Այս պատգամը հեռախոսով կլսվի

Ֆինիքսում Արիզոնայում, և երկրի տարբեր վայրերում: Հուսով ենք, որ բոլոր լսողները լավ առողջություն ունեն, և գիտենք, որ Տիրոջ փառքը նրանց վրա է:

⁷ Մենք հավաքվել ենք այստեղ, որ ուրախամանք և հասկանանք, թե ով ենք մենք: Չկա մեկը, որ եկել է այս շոգ դահլիճը պարզապես այստեղ գտնվելու համար: Մենք եկել ենք այստեղ մեկ նպատակով՝ ավելի մտերիմ հաղորդակցություն ունենալ Աստծո հետ: Այն ամենը, ինչ կարող ենք անել, սա է՝ հավատալ, որ Տեր Հիսուս Քրիստոսը մեզ հետ է, և մենք այստեղ ենք Նրա հետ քայլելու համար:

⁸ Ես կամենում եմ, որ այս պատգամը ժողովրդի մեջ չտարածվի մինչև ինքս չլսեմ, եթե հնարավոր է:

⁹ Այժմ առանց հապաղելու անցնենք խոսքին: Որպես այս պատգամի հիմք՝ այս առավոտ կկարդամ երկու սուրբգրային հատված: Ես կկարդամ Փիլիպ.2:1-8 համարները և 2 Կորնթ.3:6-18 և 4:1 համարները: Կարդալուց առաջ աղոթենք. «Տե՛ր Հիսուս, Քո խոսքը ճշմարտություն է: Եվ այս անհանգիստ ժամին մենք տեսնում ենք, որ ազգը ազգի դեմ է ելնում, ամենուրեք կան համաճարակներ, երկրաշարժեր, և մարդկանց սրտերը դողում են սարսափից: Մենք տեսնում ենք Քո ձեռքով գրված գրությունը պատի վրա: Բնական ուղորտում ամեն մեկը կարող է հաստատել դա: Բայց կա նաև հոգևոր թագավորություն, որում մենք տեսնում ենք այդ մեծ իրադարձությունները: Դրա մասին ենք ուզում այսօր խոսել:

¹⁰ Թող Քո խոսքը օրհնյալ լինի մեր սրտերում: Մենք գիտենք, որ երկնքում ու երկրի վրա չկա մեկը, որ արժանի լինի վերցնելու այդ Գիրքը և բացելու դրա կնիքները: Ոչ ոք արժանի չէր նույնիսկ նայելու այդ Գրքին: Բայց ահա Մեկը, որ հայտնվեց որպես մորթված և արյունոտ Գառնուկ: Նա եկավ և վերցրեց Գիրքը. Նա արժանի էր և կարող էր այն բացել: Ո՛վ Աստծո Գառ, բացի՛ր Քո խոսքը մեր սրտերին մխիթարություն բերելու համար: Մենք Քո ծառաներն ենք: Ների՛ր մեր մեղքերը, Տե՛ր, ների՛ր այն ամենը, ինչը խանգարում է, որ Քո խոսքը մեծ զորությամբ և ներգործությամբ թափանցի մեր կյանքերը: Տե՛ր, ոչնչացրու այն ամենը, որ մեզ խանգարում է լիովին վայելել այն օրհնությունները, որ Դու խոստացել ես Քո խոսքով: Խնդրում ենք Հիսուսի Անունով: Ամեն»:

¹¹ Այժմ կարդանք Փիլիպ. 2:1-8 համարները. «Արդ եթե Քրիստոսով մխիթարություն կա, եթե սիրո սփոփանք, եթե Հոգու հաղորդակցություն, եթե գթածություն և ողորմություն, ապա կամբողջացնեք իմ ուրախությունը, որ նույն միտքն ունենաք, նույն սերն ունենալով՝ միաշունչ նույնը խորհեք: Ոչ մի բան թող չլինի հակառակությամբ և ոչ էլ սնապարծությամբ, այլ խոնարհությամբ մեկը մյուսին թող իր անձից լավ համարի: Միայն ձեր անձերի

Վարպետի ձեռքը ցույց տվեց, թե ինչ էր թաքնված այդ հին գործիքում:

²⁹⁵ Այսօր էլ նույնն է: Հին Գիրքը արժեզրկվել է: Նրանք ծաղրեցին այդ Գիրքը, այրեցին, ծիծաղեցին դրա վրա, բայց եկավ ժամանակ, երբ տեղի ունեցավ հարանվանական աճուրդ՝ եկեղեցիների համաշխարհային խորհուրդը: Նրանք Գիրքն աճուրդի դրեցին, կարծես ոչ ոքի չի վերաբերում: Հարանվանական աճուրդը սկսվում է: Բայց հիշեք, որ այս հին Գրքում կա այս խոստումը՝ գալու է օծություն ունեցող մի անձնավորություն, որը վերցնելու է Գիրքը և կենդանացնելու դրանում պարունակվող խոստումները: Դա կարող է հավաքել «Փանատիկների» խմբին կամ նման մի բան: Բայց միայն պետք է Վարպետի ձեռքը՝ այդ խոսքը բացահայտելու համար: Դա ավելին է քան «կեղծ բարեպաշտությունը»: Յուրաքանչյուրիս համար դա ավելին է, այդպես չէ՞, բարեկամներ: Այլևս խոսք չկա Փանատիզմի մասին, որովհետև ամեն բան կախված է այն ձեռքից, որում գտնվում է աղեղը: Աղոթենք. «Երկնային Հայր, այսօր հավատքով տեսնում եմ այս հին Գրքի Հեղինակին, այն Գրքի, որը նրանք փոխանակեցին հարանվանությունների և ավանդույթների հետ: Նրանք փորձում էին դրանից ազատվել, իսկ հիմա այն փոխանակում են աթեիստ և կոմունիստ մարդկանց և եկեղեցիների համաշխարհային խորհրդի հետ: Աճուրդն ընթացքի մեջ է, Տե՛ր:

²⁹⁶ Տե՛ր, Դու գործի՛ր: Անշուշտ Դու ուզում ես այդ անել: Ուղարկի՛ր մեզ այդ մարգարեին, Տե՛ր, որը կվերցնի այս աղեղը՝ խոսքը և կապացուցի, որ Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Տե՛ր, շատերը կվաճառեն իրենց կյանքերը: Նրանք կազատվեն հին ավանդույթներից և կպատռեն վարագույրները: Նրանք ուզում են այդ, Տե՛ր: Նրանք ամեն ինչ կտան: Միայն թե տուր նրանց Հիսուսին:

²⁹⁷ Տե՛ր, կարծում եմ, որ Դու այդ ապացուցել ես նրանց, որովհետև նրանք եկել են ամեն տեղից: Նրանք ծախսում են իրենց միջոցները, ամեն բան անում են այս հավաքություններին մասնակցելու համար, որովհետև անգին մարգարիտ են գտել: Մնացած բաները այդքան էլ մեծ արժեք չունեն նրանց համար: Օրհնի՛ր նրանց, Հայր:

²⁹⁸ Այս առավոտ, ամբիոնի մոտ թաշկինակներ են դրված: Գուցե մի քանիսը ստիպված լինեն գնալ բժշկության երեկոյան ծառայությունից առաջ: Ո՛հ, հավիտենական Աստված, նայի՛ր մեզ: Գիտեմ, որ Դու այստեղ ես: Դու ծածկված ես քողով: Ես ուղարկում եմ այս փոքրիկ ծածկոցները՝ թաշկինակները, զոգնոցները, փոքրիկների մաշիկները՝ որպես վկայություն այն բանի, որ Քո խոսքն է քարոզվել այս առավոտ, և հավատքով ես ձեռքս դնում եմ դրանց վրա: Դա նշանակում է, որ ես հավատում եմ: Հավատքով թող յուրաքանչյուրը նույնն անի: Տե՛ր, թող հիվանդները բժշկվեն:

այդ խաչից»։ Ո՛չ, ես դա այդպես չեմ հասկանում. ես նկատի ունեմ հայտնությունն այն բանի, որը Նա պետք է կատարի։

²⁹¹ Ինչպես գրված է Հայտնության գրքի 10-րդ գլխում, թաքնված խորհուրդներն այսօր բացահայտ են դարձել և ճանաչվել բոլորի կողմից, ինչպես խոստացել էր յոթ կնիքներով կնքված Գիրքը։ Այժմ հավատացե՛ք Նրան, որովհետև Նա հոսքն է։ Երբ Նա գա, ինչպես գրված է Հայտն.19:11-16 համարներում, Նա կկոչվի «Բանն Աստծո՞ւ»՝ նստած ճերմակ ձիու վրա, և Նրան կհետևեն երկնքի զորքերը։

²⁹² Պատռե՛ք հիմա վարդապետության հարանվանական քողը։ Պատռե՛ք ավանդույթների հարանվանական քողը, պատռե՛ք բոլոր այն քողերը, որոնք ձեզ խանգարում են Նրան տեսնել։ Կանա՛յք, պատռե՛ք հպարտության քողերը։ Դուք Թագավորի դուստրերն եք, ապրե՛ք նրանց վայել կյանքով։ Պատռե՛ք ամեն վարագույր։ Կարևոր չէ, որ գիտական կոչում ունեցող աստվածաբաններն ասում են, որ այս ամենը հակառակ է Աստվածաշնչին։ Անցե՛ք բոլոր այդ վարագույրների միջով։ Հենց որ անցնենք պատռված վարագույրից այն կողմ, կհայտնվենք մյուս կողմում։ Հեռացե՛ք բոլոր այդ հին ավանդույթներից և մյուս բաներից, եկե՛ք Նրա մոտ։ Դուք կտեսնեք Նրան որպես հզոր Նվաճողի։ Այս ժամանակի համար տրված խոստումը բացահայտվել է։ Դուք տեսնում եք Աստծուն առանց քողի։

²⁹³ Հզոր Աստծուն չեն կարող հաղթել ավանդույթները, թեև դրանք փորձել են թաքցնել Նրան։ Դրանք Նրան թաքցրել են դարերի ընթացքում, բայց հիմա խոստումի ժամանակը մոտենում է։ Այն ժամանակ Աստված հանեց Մովսեսին և զավակներին ազատեց գերությունից։ Նա չի կարող պարտվել։ «Երկինքն ու երկիրը կանցնեն, բայց Իմ հոսքերը բնավ չեն անցնի» (Մատթ.24:35)։ «Նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան»։ Նրանք ասում էին, որ դա չի կարող լինել, բայց եղավ։ Երբ նրանք տեսան, որ այդ հայտնություններն իրական էին, ասացին. «Դա սատանայից է»։ Բայց դա բոլորովին չի փոխում Աստծո հոսքը։ Հավատացյալների համար Նա միշտ Աստված է, հզոր Նվաճող, որ նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան՝ Իր բնությամբ և Իր հոսքով։

²⁹⁴ Մի անգամ ես ներկա եղա մի աճուրդի։ Իրերի մեջ կար մի հին ջութակ։ Գնահատողը հարցրեց. «Ի՞նչ կտաք սրա համար»։ Ցույց տվեցին հին ջութակը։ Ոչ ոք ոչինչ չէր առաջարկում։ Վերջապես ինչ-որ մեկն առաջարկեց մեկ դոլար կամ մի քիչ ավելին։ Բայց կար մեկը, որը կարծում էր, որ այդ գնով չպետք է վաճառվի ջութակը։ Նա վերցրեց գործիքը, լարեց այն և մի մեղեդի նվագեց։ Այդ պահին բոլորը լալիս էին, որովհետև նման երաժշտություն երբեք չէին լսել։ Գնահատողը նորից վերցրեց ջութակը և հարցրեց. «Ի՞նչ կտաք սրա համար»։ ---- «Երկու հազար դոլար»։ ---- «Հինգ հազար դոլար»։ ---- «Տասը հազար դոլար»։ Հասկանու՞մ եք, թե ինչ կատարվեց։

չափերին մի նայեք, այլ ամեն մեկն իր ընկերոջն էլ։ Ձեզանից ամեն մեկը թող այն միտքն ունենա, որ Քրիստոս Հիսուսի մեջ էր, որ Աստծո բնությունն ունենալով՝ Աստծուն հավասար լինելը հափշտակություն չհամարեց։ Այլ Իր անձն ունայնացրեց և ծառայի կերպարանք առնելով, մարդկանց նման լինելով ու կերպարանքով մարդու պես գտնվելով՝ Իրեն խոնարհեցրեց ու հնազանդ եղավ մինչև մահ, այն էլ՝ խաչի մահվան»։

¹² Այժմ կարդանք մյուս հատվածը՝ 2 Կորնթ.3:6-18 և 4:1 համարները. «Որ մեզ Նոր Կտակարանի ծառայող լինելու ընդունակ դարձրեց, ոչ թե գրի, այլ հոգու, որովհետև գիրն սպանում է, իսկ հոգին՝ կենդանացնում։ Բայց եթե մահվան ծառայությունը՝ գրով քարերի վրա փորված, փառքով եղավ, այն աստիճան, որ Իսրայելի որդիները Մովսեսի երեսին չէին կարողանում նայել՝ նրա երեսի փառքի համար, որ անցողական էր, որքա՞ն առավել հոգու ծառայությունը փառքով պետք է լինի։ Որովհետև եթե դատապարտության ծառայությունը փառքով էր, ապա որքա՞ն առավել փառքով է արդարության ծառայությունը։ Քանի որ այն փառավորն էլ այս տեսակետից փառավոր չէ այն գերազանցող փառքի նկատմամբ։ Որովհետև եթե այն անցողականը փառքով էր, որքա՞ն առավել փառքով է հաստատ մնացողը։ Արդ այսպիսի հույս ունենալով մեծ համարձակությամբ ենք վարվում։ Եվ ոչ թե ինչպես Մովսեսը, որ իր երեսին քող էր գցում, որպեսզի Իսրայելի որդիները նրա անցողականի վախճանին չնայեն։ Բայց նրանց միտքը կուրացավ, որ մինչև այս օրը քողը Հին Կտակարանի ընթերցումի վրա մնում է չվերցված, որովհետև Քրիստոսով է վերցվում։ Այլ մինչև այսօր, երբ Մովսեսի գիրքն են կարդում, նրանց սրտերի վրա մի քող է ընկած։ Բայց երբ դեպի Տերը դառնան, այդ քողը կվերցվի։ Որովհետև Տերն է Հոգին, ու որտեղ Տիրոջ Հոգին է, այնտեղ ազատությունը։ Սակայն մենք բոլորս, բաց երեսով Տիրոջ փառքն ինչպես հայելու մեջ տեսնելով, նույն պատկերի նման կերպարանափոխվում ենք փառքից դեպի փառք, ինչպես որ Տիրոջ Հոգուց։ Դրա համար, այս ծառայությունն ունենալով, ինչպես որ ողորմություն գտանք, չենք ծանձրանում»։

¹³ Թող Աստված առատորեն օրհնի Իր հոսքի ընթերցումը։ Այո՛, ես վստահ եմ, որ Տերը հայտնություն կտա։

¹⁴ Ամեն անգամ, երբ լսում եք ձայներիցները, հուսով եմ և հավատում եմ, որ հոգևոր գիտություն ունեք այն բանի մասին, ինչ Աստված հասկացնում է եկեղեցուն՝ առանց այդ մասին բացահայտ խոսելու։ Մենք պետք է այնպես ներկայացնենք, որ աշակերտների թիվը նվազի, ոմանք մեզ լքեն, ոմանք էլ մտածեն այդ բաների մասին։ Բայց դա միտումնավոր է արվում։ Շատերը գուցե ասեն. «Մի՞թե ուզում եք ասել, որ Աստված այդ բաները դիտմամբ է անում, որ ոմանք հեռանան»։ Անշուշտ, Նա այդ արել է և դեռ շարունակում է այդ

անել: Մի օր, երբ Հիսուսի շուրջը հազարավոր մարդիկ կային, Նա ասաց. «Եթե մարդու Որդու մարմինը չուտեք ու Նրա արյունը չխմեք, ձեր անձերի մեջ կյանք չեք ունենա»: Ձեր կարծիքով ինչպե՞ս կարձագանքեր բժիշկը, բուժքույրը, ցանկացած կրթված մարդ, եթե լսեր այդ խոսքերը մեկից, որն այնքան զորավոր ծառայություն ուներ: Նրանք կասեին. «Ի՞նչ, ուտել մարդկային մարմի՞ն. դա մարդակերություն է: Խմել մարդկային արյու՞ն. դա նշանակում է վամպիր լինել: Նա ուզում է, որ մենք մարդակեր և վամպիր լինենք»: Այդ ժամանակ բոլոր լսողները հեռացան Նրանից:

¹⁵ Հիսուսն ընտրել էր յոթանասուն աշակերտների, որոնք քարոզիչների խումբ էին կազմում: Նա շրջվեց նրանց կողմը և ասաց. *«Հապա ի՞նչ եք մտածելու, երբ Մարդու Որդուն տեսնեք վեր գնալիս այնտեղ, ուր առաջ էր»* (Հովհ. 6:62): Տեսնու՞մ եք, Նա չբացատրեց, թե դա ինչպես է կատարվելու, թեև Պողոսը հետագայում բացատրեց այդ: Հիսուսը պարզապես ասաց այդ:

¹⁶ Անկասկած, այդ մարդիկ ասում էին. «Մի բոլոր, խնդրեմ: Մենք Նրա հետ կերել ենք, ձկնորսության ենք գնացել Նրա հետ, քնել ենք Նրա կողքին: Գիտենք, թե որտեղ է Նա ծնվել, տեսել ենք այն օրորոցը, որում Նրան օրորել են: Դա խիստ խոսք է»: Հիսուսն ասաց տասներկուսին. *«Հէ՛ որ ես ձեզ՝ տասներկուսիդ ընտրեցի, և ձեզանից մեկը սատանա է»* (Հովհ. 6:70):

¹⁷ Ոչ ոք չէր կարող բացատրել Հիսուսի ասածը: Ինչպե՞ս կարող էին ուտել Նրա մարմինը և խմել Նրա արյունը: Ինչպե՞ս կարող էր Նա ասել, որ երկնքից է իջել, երբ բոլորը գիտեին, որ Նա երկրի վրա է ծնվել: Նրանք չէին կարող հասկանալ այդ: Բայց երբ Նա դիմեց Իր առաքյալներին և ասաց. «Մի՞թե դուք էլ եք ուզում գնալ», Պետրոս առաքյալն արեց այս զարմանալի հայտարարությունը. «Տե՛ր, ու՞մ մոտ պիտի գնանք. մենք համոզված ենք, մենք գիտենք, որ Դու, միայն Դու ունես այս ժամի համար տրված Կյանքի Խոսքը»:

¹⁸ Նրանք չէին կարող բացատրել այդ: Ինչու՞: Որովհետև հավատքը չի բացատրվում: Դուք պարզապես հավատում եք: Եվ դա այնքան հաստատում է, որ ուրիշ ոչինչ դրան չի փոխարինի: Նրանք գիտեին, որ իրենց ժամանակաշրջանի՝ մեսիայական ժամանակաշրջանի համար գրված Խոսքը լիովին վերաբերում էր Հիսուսին: Ուրիշ ի՞նչ կարող էին նրանք անել: Նրանք չէին կարող վերադառնալ իրենց սառը, ձևապաշտական եկեղեցիները, որտեղից դուրս էին եկել: Նրանք ասացին. «Ու՞ր պիտի գնանք. մենք համոզված ենք, որ Դու ունես Կյանքի Խոսքը»:

¹⁹ Նրանք չէին կարող դա բացատրել, բայց հավատում էին: Նա այդ արեց Իրեն հետևող բազմությանը «քաղհանելու» և Իր խումբը Իրեն միացնելու համար: Այդ բազմությունից մնացին միայն տասնմեկը,

համար կերակուր դարձնելու համար: Դա տարեցտարի գրվել էր Աստվածաշնչի էջերում՝ այս ժամանակի համար տրված Խոսքը:

²⁸⁶ Հարանվանությունների համար դա գայթակղության քար է: Տարիների ընթացքում Լյուբերը, Վեսլին, Ցվինգլին, Ֆիննին, Ջոն Սմիթը, Նոքսը՝ բոլորը սայթաքեցին դրա վրա: Բայց ի՞նչ է կատարվելու վերջին օրերում: Ի՞նչ է նշանակում «բացահայտել»: Նշանակում է «հայտնապես ցույց տալ, դուրս բերել»: Ի՞նչ է անելու Մաղաթ. 4:6 համարի ծառայությունը: Մարդկանց հետ է դարձնելու գայթակղության քարից: Ձնջելու է ավանդույթները, բացելու հացը՝ Շեքինա փառքով: Հասկանու՞մ եք: Այն, ինչ Նա խոստացել էր կատարել, այժմ կատարվում է: Հարանվանությունների համար դա գայթակղության քար է, ֆանատիկների խումբ: Բայց մենք հավատում ենք դրան:

²⁸⁷ Այժմ, ինչպես խոստացված է Հայտն. 10:7 համարում Աստծո բոլոր խորհուրդները, որոնք տարիների ընթացքում թաքնված էին Աստվածաշնչի էջերում, կհասունանան, պտուղներ կբերեն յոթերորդ հրեշտակի պատգամի դարում: Մի՞թե դա այդպես չէ:

²⁸⁸ Նա ինձ ի՞նչ ասաց երկու տարի առաջ. «Գնա՛ թուստն, կանգնիր Թուստնի հյուսիսում, և այնտեղ մեծ փոթորիկ է լինելու»: Դրանից հետո եղավ յոթ կնիքների բացումը: Կնիքները բացահայտեցին բոլոր խորհուրդները, որոնք մեզ բերվեցին այնպես, ինչպես Նա ասել էր: Սա մեզ ապացուցում է, որ դա մարդու գործ չէր: Ամեն անգամ դա լիովին համընկնում է:

²⁸⁹ Ի՞նչ է դա նշանակում: Աստծո բազուկն է մեր առջև: Քանի որ Նա փոքրիկ խմբի մեջ է, քողարկված մարդկային մարմնում: Նա քողարկված է արտաքին աշխարհի համար: Նա թաքնված է աշխարհից, բայց հայտնվում է մանուկներին, որոնք ուզում են սովորել: Աստվածաշնչի ամեն առակ, ամեն անվանում բացահայտվում է մեզ համար: Նույն Աստված, որ Կրակի Սյունի մեջ էր, որ գրել է Աստվածաշունչը՝ Հին և Նոր Կտակարանները, հիմա այստեղ է, բացահայտում և ցույց է տալիս, թե ով էր Ինքը: Նա մեր առջև մեկնում է Աստվածաշունչը:

²⁹⁰ Դուք ասում եք. «Մենք էլ մեր մեկնությունն ունենք»: Ուրեմն թույլ տվեք տեսնել, թե արդյոք դա կատարվելու է, արդյոք բացահայտ է դառնալու: Հիսուսն ասաց. *«Եթե Իմ Հոր գործերը չեն կատարում, մի՛ հավատացեք Ինձ»* (Հովհ. 10:37): Ամեն ինչ պետք է ապացուցվի: Բայց ոչ այնպես, ինչպես վարվեցին Հիսուսի հետ. նրանք փակում էին Նրա աչքերը, ծեծում Նրան և ասում. «Եթե դու մարգարե ես, ասա՛ ո՞վ քեզ խփեց» (Մարկ. 14:65): Մատթ. 4:3 համարում՝ «Եթե Դու Աստծո Որդին ես, այս քարերը հաց դարձրու»: Նրա հետ սատանան էր խոսում: Նաև Մատթ. 27:42 համարում՝ «Եթե Աստծո Որդին ես, իջի՛ր

²⁷⁹ Նա հավատացյալի բաժինն է: Շեքինա փառքը հավատացյալին բացում է, որ Հիսուսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Ոչ թե այդ օրերն անցել են, և Նրա մահով ամեն բան վերջացել: Եթե դուք այդպես եք հավատում, բարեկամներ, Շեքինա փառքը ձեզ երբեք չի հավի:

²⁸⁰ Ինչպե՞ս կարող է Շեքինա փառքը Աստծուն ներկայացնել երեք անձով: Ինչպե՞ս կարող է Շեքինա փառքը Նրան բացահայտել՝ մկրտելով հանուն Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու: Մինչդեռ Աստվածաշնչում չկա մեկը, որ այդպես մկրտված լինի: Ինչպե՞ս Շեքինա փառքը կարող է Նրան սահմանափակել և ասել, որ Նա միայն առաքյալների համար էր, երբ Նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Երբ Շեքինա փառքը հայտնվում է, անմիջապես ձեզ հաղորդում է խոստումի խոսքը:

²⁸¹ Հենց դրա համար Նա պետք է քողով ծածկեր Մովսեսի դեմքը, որովհետև խոսքը նրա մեջ էր: Նա քողարկեց Հիսուսին որպես փոքր և խոնարհ մարդու, որպեսզի Նրանց թույլ չտա տեսնել Եհովային: Այսօր Նա քողարկվում է կավե անոթների մեջ Շեքինա փառքով: Արտաքինից նրանք նման են «կեղծ սրբերի», բայց նրանց մեջ բնակվում է Շեքինա փառքը:

²⁸² Դա հասունացնում է առաջավորության հացերը, որոնք մենք ճաշակում ենք: Ահա թե ինչու ձեզանից շատերը հարյուրավոր կիլոմետրեր են կտրում-անցնում: Դա հավատացյալի կերակուրն է: Հիշեք, որ առաջավորության հացերը միայն հավատացյալների համար էին: Շեքինա փառքը, որն առաջավորության հացերի վրա էր, պահում էր հացերը բորբոսնելուց: Հիշեք, որ երկնքից իջած մանանան, որը պահվում էր Շեքինա փառքի տակ, մնում էր սերնդից սերունդ: Մինչդեռ այդ նույն մանանան, որը պահվում էր այս սուրբ վայրից դուրս, 24 ժամից ավելի չէր կարող մնալ լավ վիճակում, անմիջապես որդերի կերակուր էր դառնում:

²⁸³ Քանի որ հեռու են Շեքինա փառքից, ասում են, որ հրաշքների օրերն անցել են, որ դա ֆանատիզմ է և այլն, բայց ներսում գտնվողների համար...

²⁸⁴ Վերջերս Եգիպտոսի ամբարներից մեկում արևածաղկի սերմեր գտան, որոնք այնտեղ էին դրվել Հովսեփի ժամանակներից ի վեր, մոտ չորս հազար տարի առաջ: Այդ սերմերը ցանցին և դրանք աճեցին: Ինչու՞: Որովհետև կյանքը միշտ նրանց մեջ էր:

²⁸⁵ Այսօր ի՞նչ է անելու Շեքինա փառքը. այն ձեզ կտանի վարագույրից այն կողմ, որտեղ ձեր առջև կտեսնեք Աստծուն: Տեսնելու համար, թե ով է Աստված, այդ Կրակի Սյունը: Նա քողարկված է մարդկային մարմնի մեջ: Շեքինա փառքը հասունացնում է առաջավորության հացերը՝ հավատացյալների

որոնք ճշմարտապես հասկացան, թե ով էր Ինքը: Նրանք գիտեին, որ Նա Աստված է, միայն Աստված: Այս առավոտ իմ քարոզչության նպատակն է բացահայտել կամ առանց քողի ներկայացնել Աստծուն:

²⁰ Ամեն ժամանակաշրջանում Աստված թաքնվել է որևէ քողի հետևում, բայց միշտ մնացել է Աստված: Նա թաքնվել է աշխարհից, բայց հայտնվել է Իր ընտրյալներին, ինչպես առաքյալների ժամանակ, որոնք հանձին Քրիստոսի լսեցին Աստծո ձայնը:

²¹ Մարդը միշտ փորձել է Աստծուն տեսնել ֆիզիկական ձևով: Նա միշտ ցանկացել է Նրան այդպես պատկերացնել: Նա փորձել է ստեղծել արարածներ, որոնք նման են Նրան: Հնդկացիները երկրպագում են արևին: Նկատել ենք, որ Աֆրիկայում երկրպագում են տարբեր տեսակի կենդանիների: Այսպես կոչված քանդակել են տարբեր տեսակի տոտեմներ, որոնք իրենց կարծիքով, ներկայացնում են Աստծուն:

²² Աթենքում՝ Մարսի բլուրի վրա Պողոսը մի օր զրուցեց սնապաշտ հույների հետ, որոնք պաշտում էին «Ամծանոթ Աստծուն»: Նրանք շատ լավ գիտեին, որ կա մի Աստված, որին իրենք դեռ չեն ճանաչում: Առողջ դատողություն ունեցող ամեն մարդ գիտի, որ ինչ-որ տեղ ինչ-որ բան գոյություն ունի:

²³ Հորը գիտեր, որ Աստված կար և ուզում էր խոսել Նրա հետ: Ուզում են ուշադրություն դարձնեք այն ձևին, որով Աստված հայտնվեց Հորին նրա հետ զրուցելու ժամանակ (38:1): Աստված թաքնված էր պտտահողմի մեջ: Հավատու՞մ եք, որ մեր օրերում նույնպես Աստված կարող է հայտնվել պտտահողմի մեջ՝ Իր անձը հայտնելու համար:

²⁴ Այս եկեղեցում մի քանի մարդիկ կան, որոնք ինձ հետ էին այն երեկոյան, երբ Նա հայտնվեց պտտահողմի մեջ: Ռոյ Բորդերս եղբայրը, Բենքս Վուդ եղբայրը և ուրիշ մի քանի եղբայրներ նույնպես ներկա էին: Դա կատարվեց սարի վրա մեկ կիլոմետր հեռու այն վայրից, ուր հայտնվեցին յոթ հրեշտակները: Դա կատարվեց այն ժամանակ, երբ վերադառնալուց հետո խոսեցի յոթ կնիքների մասին:

²⁵ Նախորդ օրը, երբ ես Բենքս Վուդ եղբոր հետ էի, Տերը խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Վերցրու այս մեծ խճաքարը, նետիր օդում և ասա. «Այսպես է ասում Տերը՝ դու կտեսնես, որ անմիջապես ինչ-որ բան կկատարվի»: Ես վերցրի այդ մեծ խճաքարը և մեր գտնված վայրից՝ լեռան գագաթից օդ նետեցի: Քարն ընկնելուց հետո փոթորիկ առաջացավ:

²⁶ Տեսնու՞մ եք, պետք է ինչ-որ բան անեք, որ մեկ ուրիշ բան հետևի դրան: Հիսուսը վերցրեց մի հաց, կտրեց և անթիվ կտորներով բազմացրեց (Մարկ.6:41-44): Հիսուսը ջուր լցնել տվեց քարե կարասների մեջ (Հովհ.2:7): 4 Թագ.2:20-22 համարներում Եղիսեն աղ վերցրեց և լցրեց նոր կուժի մեջ: Նույն Եղիսեն փայտ կտրեց և զցեց

ջուրը (4 Թագ.6:6): Դրանք բոլորը խորհրդապատկերներ են, ինչպես օդի մեջ խճաքար նետելը: Հենց որ այն ընկավ գետնին, պտտահողմը սկսվեց:

²⁷ Հաջորդ օրը մի քարոզիչ, որը մեզ ուղեկցել էր որսորդության ժամանակ, ինձ ասաց. «Բրանհամ եղբայր, Տերը այսպիսի տեսիլքներ է տալիս, երբ դրսու՞մ եք լինում»: Ես պատասխանեցի. «Այո՛, բայց սովորաբար այստեղ գալիս եմ հանգստանալու համար»: Եվ անմիջապես տեսիլքը հայտնվեց: Ես ասացի այդ եղբորը. «Ձեր աչքի մեջ ալերգիա կա: Երկու տարուց ավելի է բժիշկները փորձում են վերացնել այդ, բայց ապարդյուն: Նրանք ձեզ ասել են, որ կկորցնեք ձեր աչքը, բայց մի վախեցեք. Տեր Հիսուսը պատվել է ձեր հավատքը»: Անմիջապես հրացանն ընկավ նրա ձեռքից: Ես նրան ասացի իր մոր մասին, թե ով էր նա և ինչից էր տանջվում: Նա ասաց. «Այդ ամենը ճշմարիտ է»:

²⁸ Ույ Ռոբերտոն եղբայրը, որն այս համայնքից է, նույնպես այնտեղ էր: Կարծում եմ, որ բոլորդ ճանաչում եք նրան: Նա վետերան է, և ես, իմանալով, թե ինչ է կատարվելու, ձեռքս դրի նրա ուսին և ասացի. «Ռոբերտոն եղբայր, զգուշացիր: Ուշադիր եղիր, որովհետև ինչ-որ բան է կատարվելու այստեղ»:

²⁹ Ես կանգնեցի այնտեղ, որտեղ պետք է լինեի, և հանկարծ մի հզոր պտտահողմ վերևից իջավ կիրճի մեջ: Դա այնքան զորավոր էր, որ բլրի գագաթից պոկեց 20-25 սանտիմետրանոց քարեր, որոնք ընկան երկու հարյուր մետր շրջանագծով: Այս պտտահողմը որոտաց երեք անգամ, հետո մի ձայն լսվեց քամու միջից, մինչ այդ բոլոր մարդիկ կանգնած էին այնտեղ:

Բենքս Վուդ եղբայրը մոտեցավ ինձ և ասաց.

---- Սրա՞ մասին էիր երեկ խոսում ինձ հետ:

---- Այո՛, հենց սրա մասին:

---- Ուրեմն Նա ի՞նչ ասաց քեզ:

³⁰ ----- Այս պահին միայն ես պետք է իմանամ այդ, եղբայր Բենքս, այլապես մարդիկ խուճապի կմատնվեն:

³¹ Այն, ինչ Նա ինձ ասաց, կատարվեց, որովհետև մի քանի օր անց տեղափոխվելով դեպի հյուսիս՝ փոթորիկը հարվածեց Խաղաղ օվկիանոսը: Դուք տեսաք, թե ինչ կատարվեց Այսակայում, Ֆերբենքսի շրջակայքում: Դա դատաստանի նշան էր:

³² Գիտեք, եթե ես դա ասեի, խուճապ կառաջանար: Դա պետք է հենց այդպես կատարվեր:

³³ Մի անգամ Մովսեսը ցանկանում էր տեսնել Աստծուն, և Աստված նրան պատվիրեց կանգնել ժայռի վրա: Մովսեսը կանգնեց ժայռի վրա և տեսավ Աստծուն իր կողքով անցնելիս: Նրա մեջքը մարդու

սեփական գործերով այս դարերի ընթացքում), այլ Ինքն Աստված կհայտնվի, կբացահայտվի՝ ըստ Դուկ.17:28, Մաղաք.4:5,6 և Եբր.13:8 համարների:

²⁷⁴ Ե՞րբ տեղի կունենա դա: Այն ժամանակ, երբ Աբրահամի սերունդը սպասում է խոստացված Որդուն: Բոլոր խորհրդապատկերները պետք է իրականություն դառնան: Աստված Ինքը մարդկային կերպարանքով հայտնվեց Աբրահամի բնական սերնդին կործանումից առաջ (Ծննդ.19-րդ գլուխ): Հիսուսն ասել է, որ նույնը կկատարվի թագավորական սերնդի հետ խոստացված Որդու վերադարձից առաջ:

²⁷⁵ Ոչ մի ցանկալի գեղեցկություն չկար այն հին վարագույրի մեջ, ոչ մի գրավիչ բան թեհաշի մորթիների մեջ, որոնք այն ժամանակ թաքցնում էին Աստծո փառքը: Այդպես էր նաև այն ժամանակ, երբ Նա մարմնի մեջ էր: Հույները տեսան մի «փոքրիկ մարդու», որը երևի կլինեի 30 տարեկան, սպիտակ մորուքով և կռացած ուսերով: Նրա մեջ գրավիչ բան չկար: Աստվածաշունչն ասում է. «Ո՛չ կերպարանք ուներ, ո՛չ էլ վայելչություն, և մի տեսք չկար, որ Նրան ախորժեիմք»: Նա արտաքինից նման չէր Թագավորի, բայց, ո՛հ, ի՞նչ կար ներսում:

²⁷⁶ Նույնը վերաբերում է այս «կեղծ սրբերի» խմբին, որոնք հավաքվում են այս անհարմարավետ տան մեջ: Նրանց տեսնելն, անշուշտ, շատ գրավիչ չէ, բայց ի՞նչ կա ներսում: Ես համոզված եմ, որ դա քողարկված է շատերի համար:

²⁷⁷ Հենց որ հայտնվեք ներսում, անմիջապես կհասկանաք: Ինչպե՞ս եք այնտեղ մտնում: Ձեռքսեղմումով, եկեղեցուն միանալով: Ո՛չ, դուք պետք է ծնվեք այնտեղ: Դուք պետք է մեռնեք ձեր անձի համար, ազատվեք թեհաշի հին մորթուց, հին մարդուց՝ մոր մարդուն հազնելու համար: Մոռացե՛ք հին թեհաշի մորթին:

²⁷⁸ Ինչ վերաբերում է ձեզ, քարոզիչներ, ես ձեր ուշադրությունը հրավիրում եմ այս փաստի վրա: Ես կաշխատեմ այնպես ասել, որ հեշտությամբ հասկանաք և համոզված լինեք, որ ըմբռնել եք այդ: Հենց, որ հայտնվում եք վարագույրի ներսում, Շեքինա փառքի ներքո, Շեքինայի լույսը չի վերցնում Աստծո Խոսքը և հայտարարում, որ Հիսուսը գուշակ էր: Մի՛ արեք այն, ինչ անում են այսօրվա հարանվանությունները, որոնք դա համարում են «մտավոր հեռագրացություն» կամ «կեղծ բարեպաշտություն» կամ «Բեղդգեբուղ»։ Շեքինա փառքը Հիսուսին այդպես չի ներկայացնում: Շեքինա փառքը հասունացնում է Խոսքի սերմը, որը խոստացված է այս ժամի համար: Նա ցույց է տալիս, որ Հիսուսը միշտ հովիտների Շուշանն է: Այդ փառքը աճեցնում է այդ սերմը՝ հովիտների Շուշանը, Կյանքի Հացը, Ալֆան և Օմեգան, որ նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան:

որովհետև գառնուկներին պետք է տանել: Նույնիսկ սպանդանոց նրանց տանում է նոխազը: Դուք գիտե՞ք սա: Հիսուսը տարվեց սպանդանոց, որովհետև Նա Գառնուկ էր: Նա գառնուկի էր նման իր բնությամբ: Ահա թե ինչու Նա ծնվել է մարտին կամ ապրիլին, ոչ թե դեկտեմբերին: Այն ժամանակ ձմռանը 20 ֆուտ ձյուն կարող էր լինել: Նա հռոմեական արև-աստվածը չէ, այլ Աստծո Որդին (բառախաղ անգլերենում. sun և son բառերը նույն հնչողությունն ունեն. sun-god՝ արև-աստված, Son of God՝ Աստծո Որդի, ծան. քարգմ.): Նրա ծննդյան օրը ներդաշնակ էր ողջ բնության հետ և չի եղել դեկտեմբերի քսանհինգին, ինչպես ասում են հռոմեացիները: Նրանք այդ օրը տոնում էին ըստ արեգակնային բոլորաշրջանի: Նրանք այդ օրը կրկեսային ներկայացումներ էին ունենում և այն անվանում էին «արև-աստծո» տարեդարձը: Հետո դա փոխեցին և դարձրին «Աստծո Որդու» տարեդարձը:

²⁷⁰ Երբ ցողունը ձևավորվում է, հասկի մեջ հատիկը հայտնվում, հատիկը պետք է հասնի կատարելության, նորից դառնա այն հատիկի նման, որ սկզբում ցանվեց: Մի՞ մոռացե՞ք, որ հատիկը պետք է ծլի: Եթե սաղմ տա: Եթե չտա, չի ապրի: Ոչինչ այս պատգամներից դուրս կյանքի չի գա: Պետք է սաղմ տա:

²⁷¹ Հիշե՛ք՝ այն կյանքը, որ ցողունի մեջ էր, հիմա հատիկի մեջ է: Հատիկը պետք է դառնա այնպիսին, ինչպիսին ցանվելուց առաջ էր: Հիսուսը հայտնվում է որպես մարդու Որդի: Նա է հողում դրված հատիկը: Հասկանո՞ւմ եք:

²⁷² Տոնի ժամանակ հույներն ուզում էին տեսնել Հիսուսին: Հովհ.12:24 համարում Հիսուսն ասում է. *«Ճշմարիտ, ճշմարիտ են ասում ձեզ. եթե ցորենի հատիկը հողի մեջ չընկնի ու մեռնի, միայն ինքը կմնա, բայց եթե մեռնի, շատ արդյունք կտա»*: Հաջորդ անգամ Հիսուսը հայտնվեց մի այլ կերպարանքով՝ ցողունից անցնելով հասկին: Նույն Հոգին է, բայց ուրիշ կերպարանքով: Այնուամենայնիվ, վերջին փուլում ցորենը նորից նմանվում է սկզբնական հատիկին: Մի՞թե այդպես չէ: Ռեֆորմացիաներից հետո Նրա ծառայությունը վերադառնում է սկզբնական խոսքին:

²⁷³ Խոսքը հայտնվում է մարգարեներին, և Աստված խոստացել է ըստ Մաղաթ.4:5,6 համարների վերականգնել ժողովրդի հավատքը՝ այն վերադարձնելով հատիկի սկզբնական վիճակին: Ցանված հատիկը նորից է հայտնվում և այն նման է սերմին: Հատիկը զարգանում է այս բոլոր փուլերի ընթացքում: Նա դուրս եկավ որպես Աստծո Որդի, հիմա այստեղ հայտնվում է որպես մարդու Որդի, հետո նորից կհայտնվի որպես Դավթի Որդի՝ գահին նստած: Տեսնո՞ւմ եք այս երեք Որդիներին: Դա կատարելապես ճշգրիտ է: Նորից նման է բնօրինակին: Դա իր կատարյալ ծառայությունն է, ոչ թե որևէ մարդու, հարանվանության (ինչպես փորձել են դրան հասնել իրենց

մեջքի նման էր: Աստված պտտահողմի մեջ էր:

³⁴ Կարծում եմ, որ բոլորդ տեսել եք այն լուսանկարը, որ արվել է Սանսեթ լեռան վրա այն օրը, երբ ես այդ նույն ժայռի մոտ էի: Այնտեղ էր այդ լույսը, Տիրոջ հրեշտակը:

³⁵ Հին Կտակարանի Եհովան Նոր Կտակարանի Հիսուսն է: Դա նույն Աստվածն է, միայն Նրա կերպարանքն է փոխվել:

Մի օր թուստնում ինձ մի մկրտական քարոզիչ ասաց.

³⁶ ---- Ինչպե՞ս կարող եք պնդել, որ Հիսուսը և Աստված նույն Անձնավորությունն են:

Ես նրան ասացի.

³⁷ ---- Դե, դա շատ հեշտ է, եթե միայն հրաժարվեք ձեր սեփական մտածողությունից և այդ մասին մտածեք միայն սուրբգրային ձևով: Նրանք լիովին նույնն են: Աստված Հոգի է, իսկ Հիսուսը այն մարմինն է, որում Նա թաքնվել էր (քողարկվել էր):

Ես ասացի.

³⁸ ---- Ինչպես իմ տանը: Կնոջս համար ես իր ամուսինն եմ: Ես Ռեբեկա անունով մի աղջիկ ունեմ. ես նրա հայրն եմ: Ես Պոլ անունով մի թոռնիկ ունեմ. ես նրա պապն եմ: Այսպիսով՝ ես ամուսին եմ, հայր և պապ: Հոր և պապի՝ իմ կարգավիճակի հանդեպ կինս ինձ վրա իրավունքներ չունի, այլ միայն ամուսնու կարգավիճակի վրա: Ամուսնու կամ պապի իմ կարգավիճակը աղջկաս ոչ մի իրավունք չի տալիս, որովհետև նա միայն իմ երեխան է: Չնայած այս երեք կարգավիճակներին՝ ես նույն անձնավորությունն եմ:

³⁹ Աստված միաժամանակ Հայր է, Որդի և Սուրբ Հոգի: Դրանք միայն տիտղոսներ են, որոնք տարբեր են յուրաքանչյուր ժամանակաշրջանի համար: Աստված մնում է Աստված, միայն կերպարանքն է փոխում:

⁴⁰ Նորից կարդացե՛ք Փիլիպ.2:6,7 համարները. «... որ Աստծո բնությունն ունենալով՝ Աստծուն հավասար լինելը հափշտակություն չհամարեց: Այլ իր անձն ունայնացրեց և ծառայի կերպարանք առնելով, մարդկանց նման լինելով ու կերպարանքով մարդու պես գտնվելով՝ Իրեն խոնարհեցրեց...»: «Կերպարանք» բառի համար հունարենում գրված է «ԷՆ ՄՈՐՖԵ»: Դա նշանակում է, որ Նա փոխեց ինքն իրեն, որ գոյություն ուներ մի բան, որը նախկինում չէին կարող տեսնել, բայց կար: Մինչդեռ փոխվելուց հետո աչքը կարող է ընկալել այն:

⁴¹ Երբ Եղիսեն Դոթայիմում էր, նրա ծառան չէր կարող տեսնել իրենց շուրջը գտնվող հրեշտակներին: Ոչ թե Աստված հրեշտակներ իջեցրեց ներքև, այլ տեսարանը փոխեց ծառայի համար: Այնտեղ՝ իր մարգարեի շուրջը, լեռն ծածկված էր հրեղեն ձիեր և կառքեր ունեցող

հրեշտակներով:

⁴² Տեսնու՞մ եք, Աստված միայն տեսարանը փոխեց, բայց բոլոր այդ բաները արդեն կային: Ուզում եմ, որ դուք տեսնեք այդ: Աստված, որ միշտ եղել է, այստեղ է հիմա: Միակ բանը, որ Նա արեց մարդ դառնալով, դա այն էր, որ փոխեց դիմակը՝ «Էն մորֆե»-ն: Նա Իրեն փոխեց Նրանից, ինչ Նա եղել է և դարձավ այն, ինչ հիմա է:

⁴³ Շեքսպիրի «Մակբեթ» ողբերգության նման է, որի մասին ձեզ հետ խոսել եմ: Այն գրվել է Անգլիայի Չակոբ թագավորի համար: Շեքսպիրն ինքը չէր հավատում կախարդուհիներին, բայց թագավորը հավատում էր, դրա համար նա ընդգրկեց նրանց իր դրամայում: Իմ աղջիկը՝ Բեկին, խաղաց այդ դրամայում այն դպրոցում, ուր ավարտել է ուսումը: Կար մեկը, որ այդ ներկայացման մեջ մի քանի դեր էր խաղում: Դրա համար նա պետք է փոխեր դիմակը՝ տարբեր կերպարներ ներկայացնելու համար: Նա հայտնվում էր բեմում ինչ-որ դերով, հաջորդ անգամ նորից էր բեմ դուրս գալիս մեկ ուրիշ դերով, բայց դա միշտ նույն անձնավորությունն է:

⁴⁴ Աստված միշտ այսպես է գործում: Նա կրակի սյունից փոխվեց մարդու, հետո դարձյալ փոխվեց Հոգու, որպեսզի կարողանա բնակվել մարդու մեջ: Այժմ Աստված է գործում մարդու մեջ:

⁴⁵ Հիսուս Քրիստոսը Աստված էր մարդու մեջ: Նա փոխվեց կրակի սյունից, որը քող էր անապատում Իսրայելի ժողովրդի աչքերից Իրեն թաքցնելու համար: Մովսեսը տեսավ Նրա մարմնի կերպարանքը, բայց իրականում Հիսուսն էր թաքնված կրակի սյունի մեջ, որը Աստծուց եկող Լոգոսն (Խոսքը) է:

⁴⁶ Պենտեկոստի օրվանից Աստված գործում է մարդու միջոցով: Նա գործեց Մարդու՝ Հիսուսի միջոցով: Հիմա Նա գործում է այն մարդու միջոցով, որին ընտրել է այդ նպատակի համար: Աստված մարդու կերպարանքով: Աստծո կերպարանքից անցավ մարդու կերպարանքի:

⁴⁷ Նա եկավ Որդու երեք անուններով: Նա եկավ մարդու Որդու, Դավթի Որդու և Աստծո Որդու անուններով՝ Որդու երեք անուններով:

⁴⁸ Նախ Նա եկավ որպես մարդու Որդի, որովհետև Նա մարգարե էր: Հիշեք, որ Եհովան Ինքը եզեկիելին և մարգարեներին անվանում էր «մարդու որդի» (Եզեկ.12:2): Հիսուսն Ինքը երբեք Իրեն չկոչեց Աստծո Որդի: Նա միշտ Ինքն Իրեն կոչում էր «մարդու Որդի», որովհետև հնարավոր չէ խախտել Սուրբ Գիրքը: Սուրբ Գրքում հնարավոր չէ որևէ բան փոխել: Ամեն բառ պետք է մնա այնպես, ինչպես կա: Այդպես եմ ես հավատում Խոսքին: Այդպես պետք է հավատալ Խոսքին: Ոչ թե նրա համար, որ ես եմ այդպես հավատում, այլ որովհետև դա Աստծո Խոսքն է:

⁴⁹ Եթե նայեք Աստվածաշնչի սկզբին՝ Ծննդոց գրքին, բոլոր

մաշիկներ, գլխարկներ և ուրիշ բաներ գնելու, պատրաստվելու, որովհետև կարծում էին, որ իրենց աղջիկն է լինելու այդ Մանկան կրողը: Բայց այդ սերունդն անցավ:

²⁶³ Ինչպե՞ս կարող էր Աստծո կողմից ընդունված և հաստատված մարգարեն ինչ-որ սխալ բան ասել: Դա պետք է կատարվեր: Միայն ուր հարյուր տարի հետո կույսը ծնեց այդ Մանուկին: «*Երկինքն ու երկիրը կանցնեն, բայց Իմ Խոսքերը բնավ չեն անցնի*» (Մատթ.24:35): «*Եվ վերջին օրերին,--- ասում է Աստված,---այնպես կլինի, որ Իմ Հոգուց ամեն մարմնի վրա կթափեն*» (Գործք 2:17): Այդ օրերում ենք ապրում:

²⁶⁴ Ինչպես արևի լույսն է հատիկին փոխում փառքից փառք, այնպես էլ մենք ավելի ու ավելի ենք նմանվում Նրան, երբ ապրում ենք Իր ներկայության մեջ, որովհետև կերպարանակից ենք լինում Նրա օրինյալ կերպարանքին, երբ քայլում ենք Նրա հետ:

²⁶⁵ Տեսեք, թե ինչ է անում արևը, երբ դուք ցանում եք հատիկը: Հատիկը փտում է, բայց կյանքը հատիկի ներսում է: Կյանքը զարգանում է և առաջացնում ցողուն: Այս փուլում ցորենը նման չէ այն հատիկին, որ ցանվեց. այդպես հայտնվեց Լյութերը՝ որպես ցողուն: Ցողունը զարգացավ և առաջացրեց հասկ: Դա Վեսլեյի միջոցով եղած արթնությունն էր: Դա նման չէր նախորդ արթնությանը: Հետո եկավ Պենտեկոստի արթնությունը և բերեց Սուրբ Հոգու մկրտությունը: Ի՞նչ կատարվեց հետո: Մենք սկսեցինք հասկի վրա ելունդ նկատել և դա սխալ էր թվում, որովհետև նման չէր Խոսքին: Դա նման չէր այն սերմին, որ սկզբում ցանվեց: Բայց Աստված միշտ այնտեղ է: Ի՞նչ է կատարվում: Նորից ենք գտնում սկզբնական սերմը:

²⁶⁶ Աստված եկավ Մարտին Լյութերի ծառայության միջոցով: Նա եկավ Վեսլեյի ծառայության միջոցով: Նա եկավ՝ հոգեգալստական շարժման միջոցով և հիմա պետք է նորից բացահայտվի ինչպես հողում դրված հատիկը. մարդու Որդին հայտնվեց որպես Աստծո Որդի ցողունի ժամանակաշրջանում և այսպես շարունակ: Բայց այս վերջին օրերում Նա նորից կհայտնվի որպես մարդու Որդի:

²⁶⁷ Այդ փոքրիկ ցողունը զարգացավ: Բայց դա նման չէր առաջվա սերմին: Այդպիսին էր նաև Լյութերի պատգամը: Հետո հայտնվեցին Ֆինիի, Սենքիի, Նոքսի, Կալվինի պատգամները և այլն: Նրանք պատգամ էին բերում, բայց չունեին կատարյալ հայտնությունը, որովհետև դեռ ժամանակը չէր:

²⁶⁸ Հասկի վրա հատիկ չի կարող լինել ժամանակից շուտ: Բայց վերջում այն նմանվում է այն հատիկին, որ եղել է սկզբում:

²⁶⁹ Աստված ճշգրիտ կերպով հետևում է բնությանը: Աստված աշխարհ եկավ որպես Գառնուկ. ահա թե ինչու Նա ծնվեց մսուրում: Գառնուկները մահճակալում չեն ծնվում: Նրան տարան Գողգոթա,

որն էլ փրկեց ժողովրդին, որ կորսվում էր: Արյունը, որ Խոսքով լվացումն է, դուրս եկավ Նրա միջից:

²⁵³ Եփես.5:26 համարում կարդում ենք. «Որպեսզի նրան սրբացնի՝ մաքրելով ջրի ավազանով՝ Խոսքով»:

²⁵⁴ Ջուրը կյանք է տալիս սերմին, և նա բերում է Շեքինա փառքը, որը փայլում է Խոսքի վրա և ստեղծում առաջավորության հացը: Հիշեք, որ առաջավորության հացը պահվում էր միայն ընտրյալների համար: Այն փաստը, որ դուք տեսնում եք Շեքինա փառքը, Սուրբ Հոգու զորությունը, որը փայլում է Խոսքի վրա և կատարում խոստումը, ապացույց է, որ դուք վարագույրի ներսում եք, Իր ներկայության մեջ, որտեղ Խոսքն է (ոչ թե հավատո հանգանակը, այլ Խոսքը):

²⁵⁵ Ես անցա պատռված վարագույրի միջով,

²⁵⁶ Ուր փառքը երբեք չի մարում,

²⁵⁷ Ալելուիա, ալելուիա,

²⁵⁸ Արքայի ներկայության մեջ եմ ապրում:

²⁵⁹ Թեհաշի մորթիները, որով ծածկված էին հարանվանությունները, պատռվել են: Դրանց միջով անցնելով՝ մտել եմ Շեքինա փառքի մեջ և տեսնում եմ Տիրոջը: Ես տեսնում եմ բացահայտված Խոսքը: Ես տեսնում եմ, թե ինչպես է այն աճում: Ես տեսնում եմ, որ Խոսքին հավատացող երեխաներն ուտում են Շեքինայի Հացը, որը ստեղծվել է հասունացած Խոսքից: Ի՞նչ հրաշալի է այն ժամը, որում ապրում ենք: Մեզանից շատերը լսել են «Դատաստան» վերնագրով ծայնագրված պատգամը: Այս Խոսքը պետք է աճի, բայց աճելու համար պետք է ցանված լինի համապատասխան տարածքում: Եթե Աստված խոստում է տվել, և մարդն այդ ընդունում է իր սրտում, չի կարող չկատարվել:

²⁶⁰ Նոյը սպասեց 120 տարի: Աբրահամը 25 տարի սպասեց խոստացված զավակին: Բայց Աստված ասել էր, որ այսպես կլինի, և դա կարգավորում էր ամեն ինչ: Խոսքն այնտեղ էր՝ հավատքով ջրված: Հավատքի միջոցով Խոսքը արդյունք տվեց: Որդին ծնվեց, անձրևը եկավ, ջրհեղեղը եղավ:

²⁶¹ Խոսքն ասաց մի կույսի մասին, որը պետք է հղիանար: Մարգարեն ասել էր. «Ահա կույսը կհղիանա»: Ոչ մի կասկած չկար: Ամեն երիտասարդ աղջիկ հագուստ էր պատրաստում փոքրիկի համար, որովհետև այդ մարգարեն Աստծո կողմից ընդունված, հաստատված մարգարե էր:

²⁶² Տերն ասել էր. «Ես ձեզ գերբնական նշան կտամ, մեծ նշան, որովհետև կույսը կհղիանա»: Երբ այն ժամանակվա մարդիկ, որոնք ձեզ նման հավատացյալներ էին, լսեցին այդ մարգարեի ասածները, կարող էին ասել. «Դա կլինի իմ աղջիկը»: Այո, նրանք գնացին

հիվանդությունների, վշտերի, տառապանքների և մարդկանց հասած բոլոր բաների միակ պատճառն այն է, որ մարդը կասկածեց մեկ խոսքին: Անհավատությունից առաջացան բոլոր այս դժբախտությունները: Այդ մասին գրված է Աստվածաշնչի սկզբում:

⁵⁰ Աստվածաշնչի վերջին մասում՝ Հայտն.22:18,19 համարներում այդ նույն Աստված ասում է. «Որովհետև ես վկայում եմ ամեն մեկին, ով լսում է այս գրքի մարգարեության խոսքերը: Եթե մեկը սրանց վրա բան ավելացնի, Աստված նրա վրա կավելացնի այն պատուհասները, որ գրված են այս գրքում: Եվ եթե մեկն այս գրքի մարգարեության խոսքերից բան պակասեցնի, Աստված նրա բաժինը կպակասեցնի կյանքի գրքից, սուրբ քաղաքից ու այս գրքում գրվածներից»: Տեսնու՞մ եք, պետք է ընդունել յուրաքանչյուր բառը այնպես, ինչպես գրված է Աստվածաշնչում:

⁵¹ Վերցնենք, օրինակ, կնոջ կարճ կտրած մազերը: Ինձ միշտ հանդիմանում են սրա վերաբերյալ իմ ունեցած կարծիքի համար, բայց ես կարծում եմ, որ եթե կինը կտրում է մազերը, անկախ նրա ապրած սուրբ կյանքից, իր ունեցած գիտությունից, նա իրավացի չէ: Եթե կինը կարճատաբատ է կրում կամ ուրիշ անվայել հագուստ, կարող է երգել և քարոզել, նա խախտել է Աստծո Խոսքը, թեկուզ միայն մեկ խոսք: Պետք է հնազանդվել ԱՄԵՆ ԲԱՌԻՆ: Ոչ միայն նախադասությանը, այլև ամեն բառին:

⁵² Աստվածաշունչը ենթակա չէ ոչ մի հատուկ մեկնության (2 Պետր.1:20): Պետք է ամեն խոսքը ընդունել բառացիորեն, այնպես, ինչպես գրված է: Մենք պետք է հավատանք դրան: Ոչ միայն հավատանք, այլև ապրենք այդ: Եթե չենք ապրում, ուրեմն չենք հավատում: Այն, ինչ ասում ենք, պետք է կատարենք:

⁵³ Աշակերտների մասին ասացի, որ նրանք չէին կարող բացատրել այդ, բայց հավատում էին: Նրանք ապրում էին այն, ինչ դավանում էին: Մինչ մյուսները հեռացան, աշակերտները մնացին Խոսքի հետ և հավատացին Խոսքին: Հենց այդպես պետք է վարվեք: Կարևոր չէ, թե ինչ են անում ուրիշները: Մենք պետք է հավատանք Խոսքին և գործենք դրա համաձայն:

⁵⁴ Հիշեք, որ Հիսուսը պետք է գար որպես մարդու Որդի, որովհետև Սուրբ Գիրքն ասել էր, որ Աստված Մովսեսի նման մարգարե կհանի (2 Օրին. 18:15): Հետևաբար Հիսուսը չէր կարող գալ և Ինքն Իրեն կոչել Աստծո Որդի, որովհետև դա նախատեսված չէր այդ ժամանակաշրջանի համար: Նա մարդու Որդին էր, որ մարգարեանում էր կատարելու և բացահայտելու համար, թե ով է Ինքը, և որ Հին Կտարակարանի բոլոր խորհրդապատկերները Իր մասին էին:

⁵⁵ Երբ փյունիկյան ասորուհին վազեց Նրա հետևից՝ գոռալով. «Դավթի՛ որդի, ողորմի՛ր ինձ» (Մատթ.15:22), Հիսուսը նույնիսկ

գլուխը չբարձրացրեց: Ինչու՞: Որովհետև նա Հիսուսի վրա իրավունքներ չունեի, այնպես, ինչպես աղջիկս իրավունքներ չունի ամուսնու՝ իմ կարգավիճակի վրա: Ինչպես կինս իրավունք չունի հոր՝ իմ կարգավիճակի վրա: Մինչդեռ նա և՛ իմ աղջիկն է և՛ կինը. նա իմ աղջիկն է ըստ Ավետարանի, բայց երկրային իմաստով չի կարող ինձ հայր անվանել: Եվ այդ հեթանոս կինը չէր կարող հավակնել, որ Հիսուսն իր համար Դավթի Որդի լինի: Բայց կույր Բարտիմեոսն ուներ այդ իրավունքը, որովհետև նա հրեա էր:

⁵⁶ Դուք պետք է իմանաք ճիշտ օգտագործել այդ խոսքերը: Հիշեք Հեթի Ռայթին երրորդ փուլի¹ ժամանակ: Այդ կինը ճիշտ պատասխան տվեց: Դուք պետք է Աստծո առաջ ճշմարիտ խոսքը ասեք:

⁵⁷ Առաջին անգամ Նա եկավ որպես մարգարե, որպես մարդու Որդի, և Իր սեփական ժողովուրդը խաչեց Իրեն: Հետո երբ եկավ Սուրբ Հոգին, Նա Աստծո Որդին էր, որովհետև Աստված Հոգի է: Նա Սուրբ Հոգին էր: Եկեղեցու յոթ շրջաններում Նա ապրեց որպես Աստծո Որդի: Հազարամյա թագավորության ժամանակ Նա կլինի Դավթի Որդին՝ Իր հոր՝ Դավթի աթոռին նստած: Այն ժամանակ Նա կլինի Դավթի Որդին: Հիշեք այն պահը, երբ Նա մեզ ցույց է տրվում որպես Աստծո Որդի. Լավողիկեի եկեղեցու շրջանում Նրան Իր եկեղեցուց դուրս են արել (Հայտն.3:20-22), իսկ ըստ Դուկ.17:22-37 համարների Նա նորից կհայտնվի որպես մարդու Որդի՝ Մարգարե, որ իրականացնում է մնացած մարգարեությունները:

⁵⁸ Սուրբ Գիրքը կատարելապես ներդաշնակ է՝ մարդու Որդի, Աստծո Որդի, Դավթի Որդի: Մինչդեռ խոսքը միշտ նույն Աստծո մասին է: Նա միայն փոխում է կերպարանքը՝ «Էմ մորֆե»-ն: Խոսքը միշտ նույն մեծ դրամայի մասին է, իսկ Նա միշտ նույն գործող Անձն է:

⁵⁹ Նա եկավ որպես մարդու Որդի, որպես Մարգարե և կատարեց ճիշտ այն բաները, որ անում է մարգարեն, նույնիսկ բացահայտեց երիտասարդ սամարուհու մեղքերը: Սամարուհին ասաց. *«Գիտեմ, որ զալու է Մեսիան (որ «Քրիստոս» է կոչվում). երբ նա գա, մեզ ամեն բան կպատմի»*(Հովհ.4:25): Նա Նրան ճանաչեց, որովհետև նախասահմանված սերմ էր: Ուրիշները Նրան չճանաչեցին, որովհետև իրենց մեջ չկար մի բան, որ օգներ ճանաչելու Նրան: Նրանք մեղավոր էին հենց սկզբից:

⁶⁰ Հետո Նա եկավ մարդու Որդու կերպարանքով ռեֆորմատորների՝ Մարտին Լյութերի, Վեսլեյի օրերում մինչև մեր օրերը: Հետո տեսնում ենք, որ, ի վերջո, նրանք նույնն արեցին (խրայելացիների նման) մինչև Նա հայտնվեց այս վերջին օրերում Պենտեկոստեի ժամանակը, որպես Սուրբ Հոգի, Որին նրանք մերժում են: Նրանք Իսրայելի նման վարվեցին:

⁶¹ Ի՞նչ է Նա հիմա անում: Վերադառնում է որպես մարդու Որդի: Իսկ

ճշմարիտ պատվիրանները տրվելուց (կնիքները բացահայտելուց) առաջ: Բայց Աստված Կրակի Սյունով իջավ Իսրայելի առջև, և դա ժողովրդին ապացուցեց, որ Աստված էր ուղարկել Մովսեսին: Մովսեսն ասաց, որ տեսել էր Նրան վառվող մորենու մեջ և Նա խոսել էր իր հետ: Վերջին ժամանակներում մենք տեսանք նույն Կրակի Սյունը մեր մեջ, որ հռչակում է նույն Խոսքը: Ոչ միայն ասաց նույն Խոսքը, այլև մեկնեց և բացահայտեց՝ ապացուցելու համար որ այդ Խոսքը ճշմարտությունն է: Այնպես որ մարդիկ չեն կարող չհավատալ, եթե իհարկե միտումնավոր չմերժեն այդ: Բայց, զգուշացեք՝ «Որովհետև եթե մենք ճշմարտության գիտությունն ընդունելուց հետո հոժար կամքով մեղք գործենք, այլևս նրանից հետո մեղքերի համար զոհ չի մնա» (Եբր.10:26):

²⁴⁸ Ուշադրություն դարձրեք, որ Կրակի Սյունն ուղարկվեց Մովսեսին և Պողոսին, որոնք գրեցին Աստվածաշունչը, և այդ նույն Կրակի Սյունն ուղարկվեց այսօր՝ Աստվածաշունչը բացահայտելու համար: Ո՛հ, Աստծո շնորհքը: Անփոփոխ Աստված կատարում է Մատթ.28:20 համարում գրված Խոսքը. *«Ահա ես ձեզ հետ եմ ամեն օր, մինչև աշխարհիս վերջը»*: Նաև Հովհ.14:12 համարում գրվածը. *«Ինձ հավատացողը նույնպես կանի այն գործերը, որ ես եմ անում»*: Նա կկատարի նաև Դուկ.17:30 համարում գրված խոստումը. *«Նույն կերպ էլ այն օրը կլինի, երբ Մարդու Որդին կհայտնվի»*: Նաև կկատարի Մաղաք.4:5,6 համարներում գրված խոստումը. *«Ահա ես կուղարկեմ ձեզ համար եղիա մարգարեն, Տիրոջ մեծ ու ահեղ օրը զալուց առաջ. և Նա պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որ մի գուցե ես գամ և երկիրը զարկեմ անեծքով»*: Նա ժողովրդի սիրտը կուղղի դեպի սկզբնական Խոսքը:

²⁴⁹ Ո՛հ, այո՛: Նա մեռավ՝ Իր Անձը մեզ բացահայտելու համար: Այսօր մենք մեռնում ենք մեր ավանդույթների, մեր հարանվանությունների համար՝ Նրան ուրիշներին բացահայտելու համար:

²⁵⁰ Ուշադրություն դարձրեք. Հին Կտակարանում Շեքինայի լույսը Խոսքի վրա էր: Խոսքը սերմն է: Այն առաջավորության հաց է ստեղծում միայն հավատացյալների համար:

²⁵¹ Արյունը նույնպես ուխտի վրա էր. արյունը այն ջուրն է, որ կյանք է տալիս սերմին, ցորենին, որը Խոսքն է: Ինչպես ասաց Հիսուսը. *«Եվ ինչպես Մովսեսն անապատում օձին բարձրացրեց, այնպես էլ Մարդու Որդին պետք է բարձրանա: Որպեսզի ամեն Նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա: Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր Միածին Որդուն տվեց, որպեսզի ամեն Նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»* (Հովհ. 3:14-16):

²⁵² Անապատում Մովսեսը հարվածեց ժայռին՝ ջուր բերելու համար,

խոսքի հետ, որը Քրիստոսն է:

²⁴² Նրանով մկրտվելով՝ նույնանում ենք Նրա հետ, Նրա խոսքի հետ, որը հենց ինքն է: Եթե ես Քրիստոսի մեջ եմ, ես Նրա խոսքի հետ մեկ եմ, որովհետև Նա խոսքն է: Ի՞նչ է կատարվում ինձ հետ, երբ այդ խոսքը բացահայտվում է այդ հայտնության մեջ: Եթե Հիսուսը այդ Շեքինա փառքն է, ուրեմն ես այդ փառքի մի մասնիկն եմ: Ամեն:

²⁴³ Աստծո խորհուրդները, որոնք այսօր բացահայտվել են մեզ համար, բացահայտվել են նույն երկնային պատգամաբերի կողմից, որը դրանք բացահայտել էր այն ժամանակվա մարդկանց համար: Այն կրակի սյունը, որն ուղարկել է Մովսեսին, ով գրել է Հին Կտակարանը, նույն կրակի սյունն է, որին հանդիպեց Պողոսը Դամասկոսի ճանապարհին և Պողոսը գրեց Նոր Կտակարանը: Հիշեք, որ Մատթեոսը, Մարկոսը, Դուկաս, Հովհաննեսը գրեցին այն, ինչ տեսել էին: Բայց Պողոսը հայտնություն ստացավ, որովհետև հանդիպել էր կրակի սյունին:

²⁴⁴ Հովսեփը և մյուսները գրեցին այն, ինչ կատարվել էր իրենց ժամանակներում, բայց երբ Մովսեսն ասպարեզ եկավ, նա հայտնություն էր ստացել: Նա հանդիպել էր Կրակի Սյունին, որը իրեն բացահայտեց Օմնիպոտ գիրքը: Հետո նա գրեց Աստվածաշնչի հաջորդ չորս գրքերը: Մովսեսն Աստծուն հանդիպել էր Կրակի Սյունի մեջ: Աստված քողարկված էր Կրակի Սյունի մեջ:

²⁴⁵ Պողոսը Հիսուսին հանդիպեց ճանապարհին: Աշակերտները գրել էին այն, ինչ տեսել էին, որ Հիսուսը կատարել էր, բայց Պողոսը հայտնություն էր ստացել: Այնուհետև նա գնաց Արաբիա և երեք տարվա ընթացքում սերտեց խոսքը: Նա տեսավ, որ Հին Կտակարանի Աստված Նոր Կտակարանի Հիսուսն է: Նա ունեցավ այդ հայտնությունը և Գործք 26:19 համարում ասաց. *«Ուստի, ո՛վ Ազդիպպաս արքա, ես այն երկնային տեսիլքին անհնազանդ չեղա»*:

²⁴⁶ Մտածեք այդ մասին: Այն Կրակի Սյունը, որ իջավ Աստվածաշունչը գրող մարդկանց վրա, նույն Կրակի Սյունն է, որ այստեղ է հիմա և մեկնում է Աստվածաշունչը: Որքա՞ն պետք է գոհանանք Նրանից: Ինչպիսի՞ մխիթարություն, ինչպիսի՞ նույնացում: Ես այնքա՞ն երջանիկ եմ դրա հետ նույնանալու համար: Այնքան, որ չգիտեմ՝ ինչ անել: Ես գերադասում եմ նույնանալ դրա հետ, քան բոլոր մկրտականների, մեթոդականների, երիցականների և ուրիշների: Նույնանալ այս խոսքի հետ, որտեղ գտնվում են Շեքինա փառքն ու հայտնությունը:

²⁴⁷ Կրակի Սյունը տեսանելի կերպով հայտնվեց մեր մեջ՝ վկայելով, որ այս պատգամը ճշմարիտ է, ինչպես Աստված այդ արեց Սինա լեռան վրա: Հիշեք, որ ճշմարիտ պատգամը տրվելուց առաջ Մովսեսը քարոզեց և նրանց Եգիպտոսից դուրս բերեց: Դա կատարվեց

հետո՝ որպես Դավթի Որդի: Տեսնու՞մ եք, թե ինչքան ենք մոտեցել: Մարդու Որդի, Դավթի Որդի, Աստծո Որդի: Նա վերջին օրերում կհայտնվի որպես մարդու Որդի ըստ Մաղաք.4:5-6 համարների և այս ժամին վերաբերող բոլոր մարգարեությունների: Այն բանից հետո, երբ Նրան դուրս արեցին, Նա այլևս գործ չունի եկեղեցու հետ, այլ կանգնում է եկեղեցուց դուրս և թափում է դուռը, որովհետև այնտեղ գտնում է մի քանի նախասահմանված սերմեր, որոնց պետք է դուրս հանի այնտեղից: Աստված՝ մարդու կերպարանքով, աղքատացավ, դատարկվեց:

⁶² Հովել 2:28 համարում վերջին ժամանակների մասին խոսելով՝ Նա ասում է. «Եվ պիտի լինի սրանից հետո, որ Իմ Հոգին պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա»:

⁶³ Դուք պետք է ուշադրություն դարձնեք բառերին, որովհետև անգլերենում բառը կարող է երկու իմաստ ունենալ: Օրինակ՝ խոսում ենք «Աստված» բառի մասին: «Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը» (Ծննդ.1:1): Իրականում դա նշանակում է՝ «Սկզբում էլոհիմը ստեղծեց...»: «Էլոհիմ» բառը անգլերենում (հայերենում նույնպես. ծան.թարգմ) գրված է «Աստված»: Բայց դա ճշգրիտ իմաստը չէ, որովհետև ցանկացած բան կարող են «աստված» դարձնել: Կուռքին կարող են «աստված» դարձնել: Այս դաշնամուրը կարող են «աստված» դարձնել: Ամեն ինչ կարող էք «աստված» դարձնել, բայց այդպես չէ «Էլոհիմ» բառը: Դա նշանակում է՝ «Նա, որ Ինքն Իրենով գոյություն ունի»: Դաշնամուրն ինքն իրենով չի կարող գոյություն ունենալ: Ոչինչ ինքն իրենով չի կարող գոյություն ունենալ: «Էլոհիմ» բառը նշանակում է «Նա, որ միշտ գոյություն ունի»:

⁶⁴ Երբ գրված է, որ Նա դատարկվեց, մենք գուցե հասկանալիք, որ Նրա միջից ինչ-որ բան թափվեց կամ դուրս եկավ մի բան, որ տարբեր էր Իրենից: Մինչդեռ հունարեն «կենոս» բառը չի նշանակում, որ Նրանից ինչ-որ բան թափվեց կամ ձեռքն ընկավ կամ աչքը: Ո՛չ: Դա նշանակում է, որ Նա փոխեց Ինքն Իրեն: Նա հեղեց Ինքն Իրեն ինչ-որ բանի մեջ: Ամեն: Նա հայտնվեց ուրիշ դիմակով, ուրիշ կերպարանքով: Դա չի նշանակում, որ Սուրբ Հոգի անունով մեկ ուրիշ անձնավորություն դուրս եկավ Նրա միջից, այլ դա հենց Ինքն էր: Ամեն: Հասկանու՞մ եք սա:

⁶⁵ Նա Ինքն Իրեն հեղեց մարդկանց մեջ: Քրիստոսը ձեր մեջ է: Ի՞նչ հրաշալի է մտածել, որ Աստված Ինքն Իրեն հեղեց մարդու մեջ, հավատացյալի մեջ: Դա Իր դրամայի դերերից մեկն էր: Աստված՝ Աստվածության ողջ լեցունությամբ մարմնապես ներկա էր Հիսուս Քրիստոսի մեջ: Նա Աստված էր, միայն Աստված, ոչ թե երրորդ անձը, երկրորդ անձը, առաջին անձը, այլ այն Անձը: Աստված՝ քողարկված մարդկային մարմնի մեջ: *«Աստվածապաշտության խորհուրդը հայտնապես մեծ է. Աստված մարմնի մեջ հայտնվեց, Հոգով*

¹ Խոսքը Բրանհամ եղբոր ծառայության երեք փուլերի մասին է, որոնց նա անվանում է «pull» (ՐՕՉՏՍ):

⁶⁶ արդարացավ, երևաց հրեշտակներին, քարոզվեց հեթանոսներին, հավատով ընդունվեց աշխարհում ու փառքով համբարձվեց»:

⁶⁷ «Աստված» բառը բնագրում միշտ գրված է «Էլոհիմ»: Էլոհիմը մարմին դարձավ ու բնակվեց մեր մեջ:

⁶⁸ Տիեզերքն ու ժամանակը լցնող մեծ Եհովան, որ ամենուրեք է, մարդ դարձավ և մեր ձեռքերը դիպչեցին Նրան (1 Զովհ.1:1):

⁶⁹ Այդպիսին է Նրա ճանապարհը, Նրա դրաման և Նրա գործելակերպը: Այդպես է Նա մեզ բացահայտվում՝ որպես մեկ ուրիշ ամձ:

⁷⁰ Մենք միայն մահկանացուներ ենք: Նա այդ գիտի: Եվ մենք հասկանում ենք միայն մահկանացուների պես: Մենք գիտենք այնքան, որքան, որ թույլ են տալիս մեզ մեր զգայարանները: Մնացածը հավատքով պիտի ընդունենք: Մենք գիտենք, որ Աստված կա, չնայած չենք տեսնում Նրան: Ամեն դեպքում մենք հավատում ենք դրան: Ինչ էլ լինի, մենք միշտ կհավատանք, որովհետև Աստված է ասել այդ:

⁷¹ Աբրահամը չէր կարող տեսնել խոստումի որդուն, որովհետև Սառայի մեջ հղիության ոչ մի նշան չկար, ոչ էլ ամսականի վերականգնում: Բայց Աստված ասել էր, որ այդպես կլինի: Նրա արգանդը մեռած էր, Աբրահամի մեջ էլ կյանքի զորություն չկար, որովհետև կյանքի աղբյուրը չորացել էր իր մեջ, Սառայի մեջ նույնպես: Չնայած այդ ամենին՝ Աբրահամը բնավ չէր կասկածում Աստծո խոստումին, որովհետև նրա հավատքը զորավոր էր և նա փառք էր տալիս Աստծուն՝ իմանալով, որ Աստված կարող է կատարել այն, ինչ խոստացել է:

⁷² Ահա թե ինչպես պետք է հավատանք այդ Խոսքին այսօր: Ինչպե՞ս է դա կատարվելու: Չգիտեմ, բայց Աստված ասել է, որ կլինի: Ուրեմն կլինի հենց այդպես:

⁷³ Ո՞վ է այդ մեծ և անտեսանելի Անձը: Մինչև որդու ծնվելը Աստված Ինքը հայտնվեց Աբրահամին մարդու կերպարանքով: Մի անգամ Աբրահամը Նրան տեսել էր լույսի մեջ: Նա Նրան տեսել էր տեսիլքներում: Նա լսել էր Նրա ձայնը, ստացել էր շատ հայտնություններ, բայց խոստացված զավակի ծնվելուց առաջ Աբրահամը տեսավ Աստծուն մարդու կերպարանքով, երբ խոսեց Նրա հետ և Նրան ուտելու և խմելու բան տվեց: Աստված թաքնված էր մարդկային մարմնի մեջ:

⁷⁴ Այդպես էր Աստված գործում: Այդպես Նա հայտնվեց մեզ: Հավիտենական Խոսքի հայտնությունը՝ Աստված՝ Եհովան, մարդ

²³⁴ Բոլոր այդ մարգարեները խորհրդապատկերներ էին Նրա, ով պետք է գար, և երբ եկավ, Նա կատարյալ էր:

²³⁵ Կարդանք Եբր.1:1,2 համարները. «Շատ անգամներ ու շատ ձևերով Աստված առաջուց մարգարեների միջոցով մեր հայրերի հետ խոսելով՝ այս վերջին օրերին խոսեց մեզ հետ Որդու միջոցով, որին ամեն բանի ժառանգ դրեց, որի միջոցով աշխարհին էլ ստեղծեց»:

²³⁶ Աստված խոսեց ծածկոց հանդիսացող մարդկանց՝ մարգարեների միջոցով, բայց վերջին օրերում Որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Աստծո Որդին բացահայտվեց այնտեղ՝ Գողգոթայում:

²³⁷ Ըստ 1 Կորնթ.12:13 համարի՝ Նրանում մկրտվելով՝ նույնացանք Նրա հետ: Եթե դուք Ամերիկայի քաղաքացի եք, դուք նույնացած եք այդ ազգի հետ: Ինչպիսին էլ լինի այդ ազգը, դուք նրա մասնիկն եք: Մի՞թե դա ճիշտ չէ: Դուք ունեք նրա փառքը կամ անարգանքը: Դուք նույնացած եք նրա հետ: Դուք ամերիկացի եք, դուք պատկանում եք Ամերիկային: Ալելուիա:

²³⁸ Ես Ջորջ Վաշինգտոնի հետ էի, երբ նա անցավ Դելավերով: Դա ճիշտ է: Ես Աբրահամ Լինքոլնի հետ էի, երբ նա Գեթիսբերգում էր: Ես Գուլամի ամերիկյան զինվորների հետ էի, երբ նրանք կանգնեցնում էին դրոշը: Ես ամերիկացի եմ և նույնանում եմ նրանց հետ: Ես ամերիկացի եմ, ինչպիսին էլ լինի նրա խայտառակությունը հեղափոխության ժամանակ, ես հաղորդ եմ դրան, որովհետև ես ամերիկացի եմ:

²³⁹ Նույն կերպ, որպես քրիստոնյա ես նույնացել եմ Նրա հետ: Ես Նոյի հետ էի, երբ նա մտավ տապանը: Ես Մովսեսի հետ էի, երբ նա դուրս եկավ Եգիպտոսից: Ես Եղիայի հետ էի Կարմեղոս լեռան վրա: Այո՛, պարոնայք: Փառք Աստծուն, ալելուիա: Ես Նրա հետ էի՝ նույնանալով Նրա հետ Գողգոթայում Իր մահվան հետ, երբ մեռա բոլոր աշխարհիկ բաների համար, իմ անձի համար և ավանդությաների համար: Ես նույնացա Նրա հետ Ջատկի առավոտյան, երբ Նա մեռելներից հարություն առավ: Ես նույնացա Նրա հետ Պենտեկոստի օրը, երբ Սուրբ Հոգին իջավ սաստիկ քամու պես: Այն, ինչ եղել է Նա, ես էլ եմ: Այն, ինչ եմ, Նա էլ է եղել: Ամեն: Նրա հետ մեռնելով՝ նույնացանք Նրա հետ:

²⁴⁰ Այն ամենը, ինչ կա այս ազգի մեջ, ինձ էլ է վերաբերում: Ես հպարտ եմ դրա համար և պատրաստ եմ կրելու նրա նախատինքը: Ես պատրաստ եմ կրելու ամերիկացի լինելու անարգանքը: Բայց կրկնակի պատրաստ եմ կրելու Հիսուս Քրիստոսի նախատինքը:

²⁴¹ Երբ առաքյալները վերադարձան... նրանց ծաղրել էին և ամեն տեսակ անարգալից խոսքեր ասել իրենց մասին, նրանք համոզվեցին, որ մեծ պատիվ էր իրենց համար անարգանք կրել Նրա անվան համար: Ես երջանիկ եմ, որ նրանցից մեկն եմ, նույնացած

²³⁰ Յույց տալու համար, թե ինչ են ուզում ասել, կարդանք Գործք 4:13 համարը. «Եվ Պետրոսի ու Յովհաննեսի համարձակությունը տեսնելով և գիտենալով, որ առանց ուսմունքի և տգետ մարդիկ էին, զարմանում էին. միայն ճանաչում էին նրանց, որ Հիսուսի հետ էին»: Նրանք իսկապես գրված նամակներ էին: Նրանց մեջ կարողացան կարդալ, որ իրենք Հիսուսի հետ են եղել, որովհետև Հիսուսը բացահայտվում էր նրանց միջոցով: Քրիստոսը թաքնված էր նրանց մեջ, Նա բացահայտվեց, կենդանացավ նրանց միջոցով, ինչպես Մովսեսի:

²³¹ Երբ Խոսքը Մովսեսի մեջ էր, Աստված նրա մարմնի մեջ էր: Երբ Խոսքը Հիսուսի մեջ էր, Նա Աստված էր մարմնի մեջ: Աստված միայն փոխում էր դիմակը: Նա չէր փոխում ո՛չ Իր բնությունը, ո՛չ Իր Խոսքը: Նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Նա միայն փոխեց Իր կերպարանքը: Նա Նոյից անցավ Մովսեսին, Մովսեսից Դավթին, Յովսեփին և այսպես շարունակ: Վերջապես ըստ Կողոս.2:9 համարի Նա եկավ Իր աստվածության ողջ լեցունությամբ, մարմնով: Բայց դա նույն Աստվածն է: Հուսով են, որ հասկացաք: Նա նույն Աստվածն է, բայց ամեն անգամ տարբեր քողերի մեջ է ծածկվում:

²³² Նա մի քող վերցրեց Ռեֆորմացիայի ժամանակներում: Նա քողով ծածկվեց Լյութերի ժամանակներում, հետո դրան հաջորդող ժամանակաշրջաններում, մինչև ի վերջո հայտնվեց ողջ լեցունությամբ: Բայց ամեն անգամ, մինչև Նրա հայտնվելը, մի մարգարե պիտի գա: Նա քարոզում է Խոսքը՝ բացահայտելով և ցույց տալով, թե ինչ է արվել և ինչ է մնում անելու, որպեսզի եկեղեցին չմնա առանց գիտության: Հետո, երբ դա մարի, ինչպես Յովհաննեսն ասաց՝ «Նա պիտի մեծանա, ու ես փոքրանամ»: Այնժամ կգա Նա, որ Ամենն է Ամեն բանի մեջ: Նա լիովին բացահայտվեց Լյութերի, Վեսլեյի ժամանակներում մինչև Պենտեկոստի ժամանակաշրջանը, մինչև այս օրը. լիովին բացահայտվեց:

²³³ Այն ժամանակ Մովսեսը Խոսքն էր, որովհետև այն ժամանակի համար նախատեսված Խոսքը նրան էր տրվել: Յովսեփը Խոսքն էր իր ժամանակներում, որովհետև Քրիստոսի ճշգրիտ խորհրդապատկերն էր: Երբ Հիսուսը եկավ, Նա Խոսքն էր ողջ լեցունությամբ, որովհետև փրկագնման ողջ ծրագիրը Նրա մեջ էր: Փրկագնման ծրագիրը ո՛չ Մովսեսի մեջ էր, ո՛չ Յովսեփի, ո՛չ Եղիայի: Նրանք միայն Նրա մասին պատմող Խոսքի մի մասնիկն էին: Այժմ լավ մտածեք. այստեղ է դա կատարվում: Ընդհանուր ծրագիրը նրանց համար չէր: Նրանք միայն ցույց էին տալիս այդ ծրագիրը: Ահա թե ինչու Հիսուսից՝ լեցունությունից հետո, ուրիշ ոչինչ չենք կարող ցույց տալ, որովհետև ամեն բան ցույց է տալիս Նրան, որ Խոսքն է: Ահա կատարյալ հայտնությունը: Ոչինչ չի կարելի ավելացնել այս Խոսքին, կամ պակասեցնել այս Խոսքից:

դարձավ, ինչպես գրված է Հովհ.1:1 համարում. «Սկզբում էր Բանը, և Բանն Աստծո մոտ էր, և Բանն Աստված էր»: Սկզբում էր Էլոհիմը և Էլոհիմը Խոսք (Բան) դարձավ, և Խոսքը Էլոհիմն էր և Խոսքը Էլոհիմ դարձավ:

⁷⁵ Տեսնու՞մ եք, նույն բանն է, պարզապես բացահայտվում է: Նույնը վերաբերում է հատկություններին. հատկությունը ձեր միտքն է: Աստված՝ Հավիտենականը, սկզբում նույնիսկ Աստված չէր: Նա Հավիտենականն էր: «Աստված» պաշտամունքի առարկա է, իսկ Նա դեռ պաշտամունքի առարկա չէր: Նա Էլոհիմն էր, Հավիտենականը, բայց Նրա մեջ մտքեր կային: Նա որոշեց կերպարանք ընդունել: Երբ Նա Խոսքն ասաց, Խոսքը նյութական դարձավ:

⁷⁶ Այսպիսին է ողջ պատկերը Ծննդոցից մինչև Հայտնություն: Ոչ մի սխալ բան չկա: Էլոհիմը մարմին ընդունեց, որպեսզի կարողանան դիպչել և զգալ Նրան: Հազարամյա թագավորության ժամանակ Էլոհիմը կլինի գահի վրա՝ շրջապատված Իր հպատակներով, որոնց նախասահմանել է աշխարհի ստեղծումից առաջ:

⁷⁷ Հիշեցի մի մարդու, որը զանգեր էր ծուլում: Բոլոր զանգերը տարբեր կերպ պետք է հնչեին: Թեև բոլոր զանգերի համար նույն նյութերն էր օգտագործում, փոխում էր երկաթի, պողպատի, պղնձի չափաբաժինները, նայած թե ինչ հնչողություն էր ուզում ստանալ: Աստված էլ նույնն արեց: Նա աճեցրեց մի բանից մեկ ուրիշ բան, դրանից էլ մեկ ուրիշը, նորից մեկից մյուսը, մինչև ստացավ ճիշտ այն, ինչ Իրեն պետք էր: Ահա թե ինչպես Նա իջավ: Աստված հայտնվեց կրակի սյունի մեջ, մարգարեների միջոցով, հետո՝ Աստծո Որդու մեջ, որովհետև Նա Աստված էր:

⁷⁸ Նա նույն Աստվածն է, որ ամեն ինչ ճշմարտապես բացահայտում է կատարելությունից կատարելություն, փառքից դեպի փառք: Այդ ճանապարհով է անցնում եկեղեցին: Դարերի ընթացքում Նա բացահայտվեց մարգարեների միջոցով, որոնք ոչ միայն մարգարեներ էին, այլև աստվածներ: Նա է այդ ասել: Նրանց ասածը Աստծո Խոսքն էր: Նրանք այն մարմինն էին, որում քողարկված էր Աստված:

⁷⁹ Հիսուսն ասաց.«Ինչպե՞ս կարող եք Ինձ դատապարտել նրա համար, որ ես ասում եմ, թե Աստծո Որդի եմ, երբ օրենքն ասում է, որ Տիրոջ Խոսքն ընդունողները աստվածներ են կոչվում»:

⁸⁰ Այսպիսով՝ դա Աստված էր, որ մարմնավորվում էր մարգարե կոչվող մարդու մեջ: Տիրոջ Խոսքը եկավ այդ մարդու մոտ: Այսպիսով՝ դա մարգարեն չէր (մարգարեն միայն քող էր), այլ Խոսքը, որ Աստված էր: Մարդու Խոսքը նույն զորությունը չունի ինչ, որ՝ Աստծո Խոսքը: Դա չէր կարող այդպես գործել, զորությունը Աստծո Խոսքինն է:

⁸¹ Նա Աստծո Խոսքն էր մարդկային կերպարանքով: Նա չփոխեց Իր

բնությունը, այլ միայն կերպարանքը: Եբր.13:8 համարում գրված է. «Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան»: Նա չփոխեց իր բնությունը. երբ եկավ, այս բոլոր ժամանակաշրջանների ընթացքում, մնաց միշտ նույնը՝ Խոսքը, Խոսքը, Խոսքը:

⁸² Նույնն էր, երբ ես ամուսնու կարգավիճակից դարձա հայր, երբ ծնվեց առաջին երեխաս: Երբ ծնվեց թոռնիկս, դարձա պապիկ: Բայց ես չփոխվեցի, ես էլի ես եմ:

⁸³ Բնությունը ձեզ պատանեկությունից տանում է հասունության, հետո՝ ծերության: Դուք միայն կերպարանքն եք փոխում: Դուք չեք կարող «պապիկ» անվանել տասնվեցամյա պատանուն: Նա չի կարող արդեն պապիկ լինել, որովհետև նրա կերպարանքը պետք է փոխվի: Տարիների ընթացքում կփոխվի, նա պապիկ կդառնա, բայց միշտ նույն անձը կմնա:

⁸⁴ Ահա թե ինչպես է Աստված հայտնվում իր ժողովրդին: Կրակի սյունի ժամանակաշրջանում անձամբ հայտնվեց իր ժողովրդին: Հիսուսի ժամանակաշրջանում անձամբ հայտնվեց իր ժողովրդին: Սուրբ Հոգու ժամանակաշրջանում անձամբ հայտնվեց որպես Աստծո Որդի, Դավթի Որդի՝ թույլ տալով իր ժողովրդին ճանաչել իրեն, որ թաքնված է քողի հետևում:

⁸⁵ Ամեն անգամ Նա հայտնվում է նույն կերպ, նույն բնության մեջ: Աստված թաքնված էր Հիսուսի մեջ՝ խաչի վրա փրկագնման գործը կատարելու համար: Աստված չէր կարող մեռնել որպես Հոգի, որովհետև Նա հավիտենական է, դրա համար Նա պետք է դիմակ կրեր՝ մահանալու համար: Իրականում Նա մահացավ, բայց չէր կարող մահանալ որպես Աստված: Նա պետք է մահանար որպես Որդի, մարդու Որդի: Հետո Պենտեկոստի օրը վերադարձավ որպես Աստծո Որդի: Հասկանում եք, թե ինչ եմ ուզում ասել:

⁸⁶ Նա պետք է ծնվեր մարդկային մարմնով, բայց ոչ սեռական հարաբերության միջոցով: Դա նորից է հաստատում օձի սերնդի վերաբերյալ մեր շարադրանքը:

⁸⁷ Նայենք անցած ժամանակների մարգարեների կյանքին: Նա պետք է մարգարեից ավելին լիներ: Այդ պատճառով պետք է գար կուսական ծննդով: Նա պետք է ծնվեր կույսի միջոցով՝ ժողովրդին անեծքից ազատելու համար: Դա հակաթույնն էր: Քանի որ այն մյուսը ծնվել էր սեռական հարաբերության միջոցով (հիշեք՝ օձի սերնդի վերաբերյալ պատգամը): Նա այդ ապացուցեց իր ծննդով, որովհետև սեռական հարաբերությունից չծնվեց, այլ կույսից: Այսպիսով՝ այն դրամայում, որում Նա խաղաց մինչև վերջ, Եհովայի իր դիմակը փոխեց Հիսուսի դիմակի, որպեսզի կատարի խաչի վրա փրկագնման գործը:

⁸⁸ Հովհ.12:21 համարում հույները ուզում էին տեսնել Հիսուսին և

²²⁰ Դոկտոր Լի Վեյլը գրել է այս հայտնի գիրքը՝ «Լավողիկեի եկեղեցին»: Դա իրոք զարմանալի գիրք է: Այն շուտով լույս կտեսնի: Այժմ մենք անում ենք վերջին ընթերցումը: Մենք քննարկում էինք այդ գրքի բովանդակությունը, երբ ոմանք եկան ինձ ասելու. «Բրանհամ եղբայր, ի՞նչ կասեք Հայտն.10:4 համարի վերաբերյալ. «Երբ յոթ որոտմունքներն իրենց ձայնով խոսեցին պիտի գրեի, սակայն երկնքից մի ձայն լսեցի, որն ասում էր. «Կնքի՛ր այն բաները, որ յոթ որոտմունքները խոսեցին, և սրանք մի՛ գրիր»: Նրանք ասացին.

²²¹ ---- Բրանհամ եղբայր, այն յոթ որոտները, որոնք իրենց ձայնով խոսեցին և որոնց մասին Հովհաննեսին ասվեց՝ «Կնքի՛ր այդ բաները և մի՛ գրիր», կբացահայտվե՞ն վերջին օրերում:

²²² Ես նրանց պատասխանեցի.

²²³ ---- Այս ամենը լավ է հնչում մեր ականջներին, բայց ուշադրություն դարձրեք, թե ինչ եք ասում: Նա Հովհաննեսին ասաց. «Մի՛ գրիր»: Ուրեմն դա կնքված է մինչև վերջին օրերը:

²²⁴ Շատերը, նույնիսկ աստվածաբաններն ինձ ասել են. «Բրանհամ եղբայր, այն փորձառություններով, որ Աստված ձեզ տվել է իր ժողովրդի համար, դուք էլ կարող էիք Աստվածաշունչ գրել, որովհետև Աստված ձեր միջոցով բացահայտել է Խոսքը»: Ես ասացի. «Դա կարող էր ճիշտ լինել»: Տեսնու՞մ եք, նա փորձում էր ինձ ծուղակը գցել: Ես ասացի.

---- Բայց ես չեմ կարող անել այդ:

²²⁵ ---- Ինչու՞ չեք կարող,--- ասաց նա,--- դուք հարմար եք դրա համար:

²²⁶ ---- Բայց գիտե՞ք, որ ոչ մի բառ չի կարելի ավելացնել կամ պակասեցնել:

Նա ինձ հարցրեց.

²²⁷ ---- Ուրեմն ոչ ոքի չի՞ տրվի հայտնություն այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ ասացին յոթ որոտները:

Ես պատասխանեցի.

²²⁸ ---- Ո՛չ, պարոնայք: Դա կնշանակեր Խոսքին ավելացնել և պակասեցնել:

²²⁹ Ամեն ինչ բացահայտված է այստեղ, յոթ կնիքները բացումը ցույց տվեց այդ: Նա միշտ այդ Խոսքն է: Դուք չեք կարող դուրս գալ այդ Խոսքից: Աստծո Հոգին երբեք չի լքի այդ Խոսքը: Նա կկանգնի այդ Խոսքի մեջտեղում՝ կուրացնելով ոմանց և բացելով մյուսների աչքերը: Իսկ եթե դուք աղավաղում եք Խոսքի իմաստը, դուք բոլոր մարդկանցից կարդացված «նամակ» չեք, դուք չեք կարող ավելացնել Խոսքին. աա հայտնությամբ տրված Աստծո Խոսքն է:

բան գտնել: Նրանք ուզում էին գտնել, թե ինչ միջոցով կամ զորությամբ է Նա անում այդ բաները: Նրանք ուզում էին իմանալ, թե արդյոք Նա որևէ թախսման, կամ կախարդական հմարք կամ նման բան ուներ: Նրանք ուզում էին իմանալ, թե որտեղից է Նա զորությունը: Նրանք հիացած էին տեսնելով, որ Նա ճանաչում էր մարդկանց սրտերը և գիտեր նրանց մտքերը: Վերջապես նրանք գտան այն, ինչ փնտրում էին, որովհետև Նա նրանց ասաց, որ երկնքից է եկել, և ինքը խոսքն է: Դա նրանց համար չափազանց էր: Նրանք ասացին. «Ոչ ոք չի կարող հասկանալ սա» և հեռացան Նրանից: Նրանք փշերի մեջ ընկած սերմերն էին:

²¹⁵ Ամեն ինչ վերադառնում է այն նույն բաներին, որոնց մասին ձեզ արդեն պատմել են: Ամեն եկեղեցում կան երեք կարգավիճակի մարդիկ՝ հավատացյալներին նմանակողներ, անհավատներ և ճշմարիտ հավատացյալներ: Ոմանք հավատացյալի տպավորություն են թողնում: Դա ամենավատ տեսակն է: Նրանք, ովքեր իսկապես չեն հավատում, ձեզ նեղություն չեն տա: Միայն գլուխը կօրորեն և կհեռանան: Բայց դուք պետք է զգուշանաք նրանցից, ովքեր ձևացնում են, թե հավատում են, իրենց հավատացյալ են համարում:

²¹⁶ Նաև կան որոշ քրիստոնյաներ, որոնք իսկապես համոզված են: Զենց որ Հիսուսն ասաց. «Դուք պետք է ուտեք մարդու Որդու մարմինը», անհավատները մերժեցին: Կեղծ հավատացյալները (ինչպես Հուդան) մինչև վերջ մնացին: Ճշմարիտ հավատացյալները չհասկանալով հանդերձ՝ հավատացին (Հովհ.6:53-58):

²¹⁷ Երբ ավանդույթի քողը հանվում է, դուք տեսնում եք, որ Աստված Իր խոսքի Աստվածն է: Նա միշտ պահում է Իր խոսքը: Ուրիշների համար Նա դեռ թաքնված է մորթե վարագույրների հետևում: Աստված միշտ թաքնված է նրանց համար, ովքեր չեն կարող գնալ վարագույրից այն կողմ:

²¹⁸ Երբ դուք այն քողն եք, որը ծածկում է Նրան, Նրա մի մասնիկն եք դառնում: Դուք Նրա մի մասնիկն եք, քանի դեռ Քրիստոսը ձեր մեջ է: Որովհետև Աստված Քրիստոսի մեջ էր և Նրան Աստված դարձրեց: Եթե Քրիստոսը՝ փառաց հույսը ձեր մեջ է, դուք Նրա մասնիկ եք դառնում: Ըստ Հովհ.14:12 համարի՝ «Ինձ հավատացողը կանի Իմ կատարած գործերը»: Քրիստոսը քողարկված է անհավատների համար, բայց դուք գիտեք, որ Նա ձեր մեջ է:

²¹⁹ Աստվածաշունչն ասում է, որ դուք գրված նամակ եք: Ի՞նչ է նամակը: Դա գրված խոսքն է: Ահա թե ինչու դուք գրված խոսքն եք: Դուք գրված խոսքն եք, որը բացահայտվել է: Ոչինչ դրան չի կարող ավելացվել: Դուք չեք կարող ասել. «Ես գրված նամակ եմ» և գրվածին հակառակ ապրել, որովհետև ոչինչ չպետք է ավելացնել այդ խոսքին և պակասեցնել խոսքից:

Փիլիպոսին ասացին. «Տե՛ր, ուզում ենք Հիսուսին տեսնել»: Հույները կրթված մարդիկ էին: Նրանց մեծապես գրավեց Աստված, երբ Պողոսը քարոզում էր Մարսի բլուրի վրա: Նրանք առաջատար դեր էին խաղում գիտության և կրթության մեջ: Նրանք մեծ ժողովուրդ էին, բայց իրենց պաշտամունքն ու հավատքը հիմնված էին դիցաբանության վրա:

⁸⁹ Նրանց վրա այնպիսի տպավորություն էր թողել հիվանդներին բժշկող և գալիք իրադարձությունները կանխասող մարդը, որ եկան Նրան տեսնելու: Այժմ ուշադրություն դարձրեք, բաց մի՛ թողեք սա. նրանք եկան և Բեթսայիղայից եղող Փիլիպոսին ասացին. «Տե՛ր, ուզում ենք Հիսուսին տեսնել»: Փիլիպոսը և մյուս աշակերտը՝ Անդրեասը, նրան տանում են Հիսուսի մոտ, որպեսզի տեսնեն Նրան:

⁹⁰ Լավ լսեք Հիսուսի պատասխանը: Նրանք եկել էին Նրան տեսնելու, բայց չկարողացան տեսնել Նրան: Նրանք տեսնում էին Նրա արտաքին կերպարանքը, բայց Նա Իր տաճարում էր. Աստված Իր տաճարում էր, քողարկված մարդկային մարմնի մեջ:

⁹¹ Հիսուսը նրանց ասաց. «Եթե ցորենի հատիկը հողի մեջ չընկնի ու մեռնի, միայն ինքը կմնա, բայց եթե մեռնի, շատ արդյունք կտա» (Հովհ.12:24): «Ժամը հասավ, որ մարդու Որդին փառավորվի և այնժամ կգնա այս աշխարհից: Քանի դեռ այդ ժամը չի եկել, չեք կարող տեսնել Նրան»:

⁹² Ինչու՞ չէին կարող տեսնել Հիսուսին: Որովհետև Նա քողարկված էր: Աստված քողարկված էր: Հրեաներն ուզում էին տեսնել Աստծուն, և Նա այնտեղ էր, բայց չէին կարող Նրան տեսնել քողի պատճառով:

⁹³ Այսօր էլ նույնն է: Նրանք չեն կարող Նրան տեսնել իրենց դեմքերին եղած քողի պատճառով:

⁹⁴ Նրանք չէին հասկանում, թե ինչպես և ինչու չեն կարողանում տեսնել Նրան: Նա մարդու մեջ էր: Նրանք եկել էին Աստծուն տեսնելու և մարդու էին տեսնում: Նրանք չէին կարող Աստծուն տեսնել, որովհետև Նա քողարկված էր: Լավ պահեք սա ձեր մտքում: Աստված ծածկված, քողարկված էր մարդու մեջ: Նրանք կարող էին ասել. «Ոչ ոք չի կարող այս գործերն անել Աստծուց բացի: Բայց այստեղ մի մարդ կա, և Աստծո գործերը կատարվում են Նրա միջոցով»: Նրանք չէին կարող հասկանալ, որ Աստված ծածկված, քողարկված էր մարդու մեջ, ինչպես միշտ:

⁹⁵ Աստված մարդկային տաճարի մեջ էր: Այժմ ուշադիր լսեք: Նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Քողարկված Աստված թաքնվում է աշխարհից մարդու մեջ:

⁹⁶ Հույներն ասում էին. «Մենք ուզում ենք Նրան տեսնել»: Իսկ Հիսուսը նրանց ասաց. «Ցորենի հատիկը պետք է ընկնի հողի մեջ և մեռնի»: Դուք պետք է մեռնեք ձեր գաղափարների համար: Դուք

պետք է թողնեք ձեր սեփական մտքերը:

⁹⁷ Աշակերտները չէին հասկացել այն, ինչ Հիսուսն ասել էր իր մարմինը ուտելու և իր արյունը խմելու մասին, բայց մեռել էին իրենց սեփական մտքերի համար: Նրանք մեռած էին իրենց բոլոր սկզբունքների համար: Նրանք մեռած էին Քրիստոսով: Կարևոր չէ այն, որ նրանք կարող էին պարտված թվալ, այնուամենայնիվ հավատում էին Նրան: Նրանք տեսնում էին, որ իրենց հետ ուտող, խմող, ձուկ որսող, քնող այդ մարդը, որ ծնվել էր այս երկրի վրա, որ խոսում էր իրենց հետ և հագնվում բոլորի նման, Աստված էր: Բայց հույները չէին կարող Նրան այդպես տեսնել, որովհետև նրանց համար Նա թաքնված էր մարդկային մարմնի մեջ:

⁹⁸ Մարդկային մարմնի մեջ քողարկված Աստված դուրս էր նրանց տեսադաշտից: Նրանք տեսնում էին միայն մարդու, բայց բոլոր նախասահմանվածները տեսնում էին Աստծուն: Ոմանք տեսնում էին սովորական մարդու, մյուսները տեսնում էին Աստծուն: Աստված քողարկված էր մարդկային մարմնում: Երկուսն էլ իրավացի էին, բայց ձեր հավատքը տեսանելի է դարձնում այն, ինչ ձեր աչքերը չեն կարող տեսնել. այն միշտ հավատում է: Աստված մարմնի մեջ էր, և այդ մարմինը վարագույրն էր: Վարագույրը պատռվեց, որ Աստված հայտնվի:

⁹⁹ Հին Կտակարանում երբ Աստված նստած էր շնորհաց աթոռին, ժողովրդից ծածկված էր վարագույրի միջոցով: Ամեն: Այդ վարագույրը թաքցնում էր Աստծուն: Նրանք գիտեին, որ Աստված այնտեղ է, բայց չէին կարող տեսնել Նրան:

¹⁰⁰ Կրակի սյունն այլևս նրանց չհայտնվեց: Նկատե՞լ եք, որ այն բանից հետո, երբ կրակի սյունը թաքնվեց վարագույրի հետևում, այլևս չհայտնվեց մինչև Հիսուս Քրիստոսի գալը: Աստված քողարկված էր:

¹⁰¹ Երկրի վրա եղած ժամանակ Հիսուսն ասաց. «Աստծուց եմ գալիս և գնում եմ Աստծո մոտ»: Նրա մահից, թաղումից և հարությունից հետո այդ կրակի սյունը նորից հայտնվեց Պողոսին Դամասկոսի ճանապարհին: Ի՞նչ էր կատարվել: Այն դուրս էր եկել վարագույրի հետևից: Այն ժամանակ Նա թաքնված էր վարագույրի հետևում, իսկ հիմա որտե՞ղ: Նա թաքնված է մարմնեղեն քողի, այդ բացահայտ քողի հետևում: Երբ այդ վարագույրը, որում Նա թաքնված էր, պատռվեց խաչելության օրը, շնորհաց աթոռը լիովին տեսանելի դարձավ:

¹⁰² Այժմ հրեաները չեն կարողանում հասկանալ, թե Աստված ինչպես կարող է իր շնորհքը հայտնել մեզ պես մեղավոր և անմիտ մարդկանց: Նրանք չէին կարող տեսնել Նրան, ով տալիս էր իր շնորհքը, որովհետև Նա թաքնված էր նրանց աչքերից: Նա նստած էր

հարանվանություն, որը խոսում և գործում է ճշմարտության համաձայն: Դա ճիշտ է:

²¹⁰ Երբ սկսեցի իմ ճամփորդությունները, կար մի քաղաք, որն ուներ 42 եկեղեցի: Նրանք պետք է մեզ ընդունեին և թույլ տային անցկացնել մեր հավաքությունները: Բայց երբ հասա այնտեղ, նրանցից ոչ մեկը տրամադրված չէր ինձ ընդունելու: Ոմանք ասում էին. «Նա հավատում է հավիտենական փրկությանը». այդ պատճառով հեռացան օրինապաշտները: Մյուսներն ասում էին. «Նա մկրտում է Հիսուսի անունով»: Ուրիշներն էլ ասում էին. «Նա հավատում է օձի սերնդի մասին վարդապետությանը»: Մի՞թե դա ճշմարիտ չէ: Աստվածաշունչն ասում է Օմնդ.3:15 համարում. «Եվ ես թշնամություն եմ դնում քո և կնոջ մեջտեղը, քո սերնդի և նրա սերնդի մեջտեղը»:

²¹¹ Քողն արդեն վերցվել է, և այլևս չի թաքցնում խոսքը: Դա լավ է: Դա բացահայտվել է, և նրանք տեսնում են այդ: Երբ ավանդությունները հանվում են խոսքից, լինում է Հիսուսի ասածի պես. «Ով Ինձ տեսավ, Հորը տեսավ» (Հովհ.14:9): Հասկանու՞մ եք, որ Աստված և իր խոսքը մեկ են:

²¹² Երբ խոսքը բացահայտվում է, ի՞նչ է կատարվում: Հիսուսն ասաց «Քննեք գրքերը: Եթե կարծում եք, որ հավատում եք Աստծուն, ուրեմն Ինձ էլ հավատացեք: Եթե Հորս գործերը չեն անում, ուրեմն մի՛ հավատացեք Ինձ: Բայց եթե անում են այդ գործերը, ես և Հայրը մեկ ենք: Երբ տեսնում եք Ինձ, Հորն եք տեսնում»: Երբ տեսնում եք բացահայտված խոսքը, տեսնում եք Հայր Աստծուն: Խոսքն Աստված է: Բացահայտված խոսքն Աստված է, որ վերցնում է իր սեփական խոսքը և բացահայտում ճշմարիտ հավատացյալների, միայն հավատացյալների համար:

²¹³ Եթե դուք ցորեն ցանեք մի հողում, որ չի համապատասխանում դրան, այն երբեք չի աճի: Հողը պետք է պարարտացված լինի, որպեսզի հասկերն աճեն: Եթե ցորենի հատիկները չեն ծլում պարարտանյութի պակասի պատճառով, դրանք չեն աճի: Նույն կերպ եթե խոսքը չընկնի ընդունող սրտի մեջ, չի աճի: Հիսուսն ասաց, որ ճանապարհի եզրին ընկած սերմերը թռչունները կերան: Մի քանիսն ընկան փշերի և տատասկների մեջ, բայց եթե աճում են, ցողունները խեղդվում են: Նույնն են անում ավանդությունները, հարանվանությունները և կյանքի հոգսերը քրիստոնյա կոչվածների հանդեպ: Բայց որոշ սերմեր ընկնում են պարարտ հողի մեջ և հարյուրապատիկ բերք են տալիս: Հիսուսն ասաց, որ դա է Աստծո Արքայությունը (Մատթ.13:4-23):

²¹⁴ Ոմանք բոլորովին չեն հավատում: Ոմանք էլ հավատում են որոշ ժամանակ, ինչպես յոթանասուն աշակերտները, որոնք Հիսուսին հետևեցին մեկ ու կես կամ երկու տարի՝ փորձելով Նրա մեջ ինչ-որ

հարանվանությունը կարող է անել սա»:

²⁰⁵ Մենք Քրիստոսի մեջ ենք: Այսօր, ինչպես այն ժամանակ, բոլոր ճշմարիտ հավատացյալները տեսնում են Նրան, որ այս ժամի համար խոստացված, լիովին բացահայտված Խոսքն է: Սա շատ կարևոր խոսք է, եթե կարող եք ընդունել: Բոլոր ճշմարիտ հավատացյալները, որոնք Խոսքի մեջ են, բացահայտ կերպով տեսնում են Աստծուն, որովհետև վարագույրը պատռված է: Աստված հայտնվել է ձեզ: Որպեսզի Աստված հայտնվի ձեզ, անհրաժեշտ է, որ ձեր ավանդական և հարանվանական ծածկոցը նորից պատռվի: Իրականում տեսնելու համար պետք է դուրս գանք այդ միջավայրից: Այլ կերպ չեք կարող, որովհետև նրանք նորից քողը կգցեն ձեր աչքերին և կասեն. «Ուշադրություն մի՛ դարձրեք դրան»: Բայց դա գրված է այստեղ և բացահայտված է:

²⁰⁶ Ի՞նչ կասեիք այն մարդու մասին, որը մերժում է տեսնել արևը՝ ասելով. «Ես գիտեմ, որ Աստված ասել է. «Թող լույս լինի», բայց դա գոյություն չունի: Ես իջնելու եմ նկուղ: Ես հրաժարվում եմ այն տեսնելուց»: Դուք կասեիք, որ այդ մարդը նորմալ չէ, որ ինչ-որ բան կարգին չէ նրա մեջ: Նույնը վերաբերում է յուրաքանչյուր տղամարդուն և կնոջը, որը Աստծո խոստումները և դրանց հայտնությունը տեսնելով հանդերձ չի ուզում հավատալ: Ինչու՞: Որովհետև նրա հարանվանությունը իջեցնում է վարագույրը և ծածկում դրանք:

²⁰⁷ Այն օրը Աստված վերցրեց իր հրեղեն սուրը և վերից վար պատռեց վարագույրը: Նրա Խոսքն է Իր սուրը: Այսօր էլ նույն սուրն է գործում: Դա հավատամք չէ, կրոնական կանոնադրություն չէ, այլ Նրա սուրը: Այն պատռում է վարագույրը, և դուք ձեր առջև տեսնում եք Աստծուն՝ լիովին բացահայտված Իր Խոսքի մեջ: Ի՞նչ հրաշալի տեսարան:

²⁰⁸ Ինչի՞ է պետք սուրը, եթե չի կարող պատռել: Իսկ դուք սուրը դնում եք վերևում և անդում եք, թե այն պատռում է: Դուք գիտեք, որ այդ սուրը օծություն ստացած ձեռքում է, որն ուղարկվել է դրա համար: Եվ ահա Աստված՝ մեծ Եհովան, տեսանելի է դառնում բոլորի համար: Դա Իր Խոսքն է, այս օրվա համար խոստացված բաժինը: Այն բացահայտ է դարձել: Աստված վերցնում է Իր սուրը, այս օրվա համար տրված խոստումը և ճեղքում հարանվանության քողը: Նա պատռում է այն և հայտնում Իր անձը, ցույց տալիս, որ Նա այստեղ է և այդ կրակի սյունը միշտ ներկա է:

²⁰⁹ Այդ տեսնելուց հետո ու՞ր պիտի գնանք: Ո՞ր եկեղեցուն պիտի միանանք, եթե ՄԵԿ ԵԿԵՂԵՑՈՒ մեջ ենք ծնվել: Ո՞ր հարանվանությանը պիտի միանանք, եթե ճանաչել ենք այն ճշմարտությունը, որը նրանք մերժում են: Ես չգիտեմ մի

շնորհաց աթոռին, ներսում, շուրջը թեհաշի մորթիներ էին կախված՝ թաքցնելով Նրան: Այն ժամանակ ցանկացած մարդ, որ կմտներ վարագույրից այն կողմ, հանկարծամահ կլիներ:

¹⁰³ Մի րոպե, եթե կարող եք այն ընդունել, այստեղ հրաշալի դաս կունենանք: Վարագույրից այն կողմ անցնելը... Քահանայի որդիներից մեկը փորձեց անցնել այդ քողից այն կողմ և մահացավ: Նա չպետք է գնար վարագույրից այն կողմ:

¹⁰⁴ Այն ժամանակ փրկագնումը չկար: Այն, ինչ պատենցիալ է, դեռևս իրականություն չէ: Այն ժամանակ մեղքը միայն ծածկված էր, ոչ թե ներված: Երբ մեղքը ներվում է, այն զատվում և մերժվում է: Ոչխարների և այծերի արյունը զորություն չունեց: Եհովան թաքնված էր վարագույրի հետևում: Ամեն մարդ, որ կփորձեր մտնել և գնալ վարագույրից այն կողմ, ուր Նա էր, մեռած կընկներ: Բայց խաչելության ժամանակ երբ Հիսուսը, որ քողարկված Աստված էր, մեռավ Գողգոթայում, Աստված կրակ և կայծակ ուղարկեց, Ինքը պատռեց վարագույրը վերից վար, այնպես որ շնորհաց աթոռը լիովին տեսանելի դարձավ: Մինչդեռ նրանք չափազանց կույր էին այդ տեսնելու համար:

¹⁰⁵ Ինչպես Պողոսն է ասել. «Երբ Մովսեսի գիրքը կարդում եմ, նրանց սրտերի վրա մի քող է ընկած»: Ո՛հ, եղբայրներ և քույրեր, հենց դա պատահեց հրեաներին, երբ վարագույրը պատռվեց, և Աստված բոլորի աչքի առաջ գամվեց խաչին: Նա բոլորի աչքի առջև էր, բայց նրանք չկարողացան Նրան տեսնել: Արդյո՞ք հեթանոսները նույնը չեն անում: Ո՛հ, Աստված իմ: Նրանք ունեին Աստծո Որդու եկեղեցու տարբեր շրջանները, բայց հիմա այս հարանվանությունների, ավանդույթների քողը, որ մեր աչքերին է եղել Պենտեկոստից ի վեր, պատռվել է: Մարդիկ ասում էին. «Հրաշքների օրերն անցել են»: Բայց Աստված հանել է այդ քողը, եկեղեցու ավանդույթները պատռվել են և դրվել ի ցույց ամենքի. չնայած դրան՝ նրանք նորից պատրաստ են խաչել Նրան: Ո՛հ, Աստված առանց քողի կատարելապես տեսանելի դարձավ:

¹⁰⁶ Նրանք պետք է տեսնեին, որ Նա այնտեղ է, բայց Նա շատ հասարակ էր, սովորական մի մարդ: Նրան տեսնելով ասում էին. «Ո՞ր դպրոցից է Նա»: Բայց հիշեք, երբ գեղարդը խոցեց Նրա կողը, և Հոգին Նրան լքեց, տաճարում զոհասեղանը տապալվեց, մինչ կայծակը հարվածում էր տաճարը և պատռում վարագույրը: Ի՞նչ էր կատարվում: Մեր Աստված գամված էր խաչին, բայց նրանք կույր էին Նրան տեսնելու համար, թեև Նա կատարելապես տեսանելի էր: Այսօր էլ չեն կարողանում տեսնել այդ: Ինչու՞: Նրանք կույր են:

¹⁰⁷ Այնուհետև Նա (կրակի սյան տեսքով) հայտնվեց Պողոսին, հետո՝ Պետրոսին բանտում: Բայց գիտե՞ք, որ վերջին օրերում պիտի

վերադառնա: Կրակի սյունը նորից է հայտնվելու՝ մարդու Որդուն բացահայտելու, Կենաց Խոսքը ցույց տալու համար: Հարանվանությունները կանհետանան, ավանդույթները արմատախիլ կլինեն: Ոչինչ չի խանգարի դրան, այդպես էլ կլինի:

¹⁰⁸ Ինչպիսի՞ ճոգի կգործի: Կլինի այնպես, ինչպես առաջին անգամ: Տեսեք, թե Նա ինչ արեց Եղիայի և Հովհաննես Մկրտչի օրերում: Հիշու՞մ եք, թե մարգարեն ինչ ասաց Մատթ.3:9 համարում. «Եվ մի՛ փորձեք ինքներդ ձեզ ասել. «Մենք Աբրահամին հայր ունենք». որովհետև ասում են ձեզ, որ Աստված կարող է Աբրահամի համար այս քարերից որդիներ հարություն տալ»: Զե՞ք հասկանում, որ Նա ասում է. «Մի՛ մտածեք՝ քանի որ ես այս կամ այն հարանվանության են պատկանում, դա ինչ-որ բան նշանակում է»: Աստված կարող է քողը հանել՝ հայտնվելու համար այնպես, ինչպես է: Նայեք, թե ինչպես է հիմա վարագույրը պատռվում:

¹⁰⁹ Նախկինում ըստ Սուրբ Գրքի վարագույրից այն կողմ անցնելը հանկարծակի մահ էր: Այսօր վարագույրից այն կողմ չանցնելն է մահ: Ամեն: Եթե դուք չճեղքեք ավանդույթների վարագույրը, չտապալեք հարանվանությունների պարիսպը՝ Աստծուն՝ Իր զորությանը տեսնելու համար, կմեռնեք: Մի ժամանակ այնտեղով անցնելն էր մահ: Իսկ հիմա տեսանելի դարձած շնորհաց աթոռից հեռու մնալն է մահ: Ամեն մարդ կարող է տեսնել շնորհաց աթոռը: Վարագույրը պատռվել է: Փառք Աստծուն:

¹¹⁰ Ինչպե՞ս կարող էր Աստված ողորմություն անել մեզ պես ապականված մեղավորներին: Դա խորհուրդ է, որովհետև Նա թաքնված էր. այսօր կատարելապես տեսնում ենք Նրան, Նա բացահայտվել է Իր Խոսքով: Նա Աստված է: Խոսքն է Նրան բացահայտել:

¹¹¹ Եթե այդ մարդիկ ճանաչած լինեին Աստծո Խոսքը, կտեսնեին շնորհաց աթոռը այն օրը, երբ Հիսուսը մեռավ: Ո՞վ էր այդ մարդը: Նրանք կտեսնեին, թե ով էր նա: Ինչու՞ վարագույրը պատռվեց: Հիշեք, որ վարագույրից այն կողմ անցնողի համար մահ էր: Ահա թե ինչու ակնհայտ է, որ ոչ ոք Նրան չտեսավ: Մովսեսը տեսել էր Նրա կերպարանքը: Նրա մեջքը մարդու մեջքի նման էր, բայց Գողգոթայում արյունոտ էր Նրա մեջքը: Մինչդեռ Խոսքը նույն անձնավորության մասին է: Աստված ուզում էր ցույց տալ շնորհաց աթոռը, դրա համար տաճարի վարագույրը Աստծո ձեռքով պատռվեց վերից վար: Այսպիսով՝ Աստված տեսանելի դարձավ բոլորի համար: Հիսուս Քրիստոսն էր խաչին գամված, շնորհաց աթոռը: Բայց ժողովուրդը չափազանց կույր էր դա տեսնելու համար:

¹¹² Մեր օրերում դա պետք է կրկնվի: Պենտեկոստի օրը Խոսքը եկավ Աստծո Որդու կերպարանքով, բայց նրանք կազմակերպություն

Քրիստոսում՝ Խոսքում, որը մեր Տաճարն է:

¹⁹⁹ Ես կփորձեմ այստեղ ավելի խորանալ: Ներեցե՛ք ինձ այս առավուտվա հույզերի համար, բայց այնքան վաղուց էի ուզում ձեզ տալ այս պատգամը, որ ինձ շատ լարված են զգում:

²⁰⁰ Աստծո ողջ փառքը գտնվում է Խոսքի մեջ: Աստծո բոլոր օրհնությունները Խոսքի մեջ են: Այս ամենը թաքնված են ավանդույթներով տոգորված ձևապաշտ հավատացյալների համար: Բայց ամեն բան Քրիստոսի մեջ է: Աստված Իր ողջ էությունից դատարկվեց (կենոս՝ հունարենում) և մտավ Քրիստոսի մեջ, իսկ մենք Քրիստոսի մեջ ենք, վարագույրից այն կողմ: Դուք ասում եք. «Լավ, ես Քրիստոսի մեջ եմ», բայց հավատում եք երեք Աստծո, մկրտված եք հանուն Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու, հավատում եք ծերերի ավանդույթներին: Ո՛չ, դուք դեռ վարագույրից դուրս եք: Քրիստոսը Խոսքն է: «Դե, ես չեմ հավատում աստվածային բժշկությանը, չեմ հավատում հրաշքներին»,--- ասում եք դուք: Ուրեմն դուք վարագույրի ներսում չեք: Դուք ոչինչ չգիտեք:

²⁰¹ Քրիստոսը Խոսքն է, և երբ Խոսքի մեջ ենք, ուրեմն Քրիստոսի մեջ ենք: Ինչպե՞ս կարող են լինել Քրիստոսի մեջ և ուրանալ այն: Նա ասել է. «Թող ոչ մի բառ չավելացվի ու չպակասեցվի»: Ինչպե՞ս կարող եք ավելացնել և պակասեցնել: Դա ցույց է տալիս, որ ձեր աչքերին քող կա: Բայց եթե Նրա մեջ ենք, քողարկված ենք աշխարհի կրոնավորների և վարդապետների համար: Այն փառքը, որ մենք ունենք և որով ուրախանում ենք, ծածկված է դրսում գտնվողների համար: Նրանք կարծում ենք, որ մենք խելագար ենք, տարօրինակ ենք, բայց մենք, որ Քրիստոսի մեջ ենք և մկրտված Նրանով (1 Կորնթ.12) մենք մասնակից ենք Նրա փառքին: Դրսում գտնվողները շարունակում են ներս մայել և ամեն բան մերժել:

²⁰² Մենք կանչված ենք հաղորդ լինելու Իր էությանը, որը բոլոր անհավատների համար ծածկված է մարդկային մարմնի քողով: Նրանք գիտեն, թե ինչ է այդ փառքը, որովհետև տեսել են այդ Խոսքի մեջ: Բայց նրանց համար դա բառ է: Իսկ մեզ համար հայտնություն: Մեզ համար դա բառ չէ, այլ իրականություն:

²⁰³ Աստված ասաց. «Թող լույս լինի» (Ծննդ.1:3): Դա Խոսքն էր: Բայց հիմա լույսը կա: Դա բառ չէ, այլ լույս: Մեզ համար դա միայն գրված Խոսքն է, այլ իրականություն: Մենք Նրա մեջ ենք: Մենք ցնծում ենք և պատկանում ենք Նրան: Այժմ տեսնում ենք Նրան, որ բացահայտված Խոսքն է:

²⁰⁴ Մի օր մի բժիշկ ասաց. «Քրիստոնյա լինելու համար պետք է պատկանել որևէ հարանվանության»: Մի մարդ նրան պատասխանեց. «Ես քրիստոնյա եմ և ոչ մի հարանվանության չեմ պատկանում: Աստված բժշկել է ինձ քաղցկեղից: Ի՞նչ կասեք սրան: Ո՞ր

չենք ունեցել, բայց Դու պետք է, որ մարգարե լինես: Օծյալը պետք է գա, մենք Նրան ենք սպասում: Վերջին օրերն են հրեաների համար»: Թե՛ սամարացիները, թե՛ հրեաները սպասում էին Մեսիային: Սամարուհին ասում էր. «Նա շուտով գալու է, երբ գա, կանի այս բաները և կսովորեցնի մեզ»: Հիսուսը նրան պատասխանեց. «Այդ ես եմ»:

¹⁹⁵ Սամարուհու աչքերը բացվեցին, բայց քահանայի աչքերը կուրացան: Դա Ավետարանի ներգործությունն է. այն բացում է ոմանց աչքերը և հայտնում նրանց ճշմարտությունը, մինչդեռ կուրացնում է մյուսներին: Այն երկակի նշանակություն ունի: Ոմանք կարող են նայել արևին և կուրանալ, բայց ուրիշները քայլում են դրա լույսի տակ: Դրա մեջ է տարբերությունը:

¹⁹⁶ Բոլոր ժամանակաշրջաններում աստվածությունը քողարկվել է մարդկային մարմնի մեջ: Այն մարգարեների մեջ էր, Աստծո Խոսքը քողարկված էր մարդկային մարմնում: Նրանք չճանաչեցին ո՛չ Մովսեսին, ո՛չ Հիսուսին: Հին տաճարում քարե տախտակների վրա գրված Խոսքը ծածկված էր թեհաշի մորթիների հետևում:

¹⁹⁷ Ո՞վ էր Եհովան: Ի՞նչ էր թաքնված այնտեղ: Ի՞նչ էր թաքցնում վարագույրը: Ալելուիա: Այն թաքցնում էր Խոսքը: Վարագույրը, թեհաշի մորթիները ծածկում էին Խոսքը նրանց մարմնավոր աչքերից: Վարագույրի հետևում նաև առաջավորության հացերն էին և Շեքինա փառքը: Այն ամենը, ինչ Աստծո փառքի մաս էր կազմում, գտնվում էր թեհաշի մորթիների հետևում: Այդ ամենը թաքնված էր մարմնավոր աչքերի համար: Փառքը, Սուրբ Հոգու գործությունը, Շեքինա փառքը իջնում են հավատացյալների (ճշմարիտ հավատացյալների) վրա: Նրանք հասկանում են Աստծո գործերը և իրենց մեջ հավատք են ընդունում՝ Աստծո Խոսքին հավատալու համար: Բայց դա ծածկված է նրանցից, ովքեր ասում են, որ այդ բոլոր բաներն անցել են: Նրանք շարունակում են ապրել վարագույրի հետևում: Իսկ դուք, փոքրիկներ, այլևս վարագույրի հետևում չեք: Աստված լիովին հայտնվել է ձեզ:

¹⁹⁸ Մի օր եղբայր Ֆրեդ Սոտմանը, Թոմ Սինփսոնը և ուրիշ եղբայրներ գնացել էինք այն մկրտական եկեղեցին: Քարոզիչը մի շատ լավ բան ասաց և մենք ասացինք. «Ամեն»: Բոլորը եկեղեցում շրջվեցին՝ մեզ նայելու համար: Մենք մի «փշրանք» էինք գտել, որ գալիս էր Շեքինայից: Մենք այնքան ուրախ էինք, որ հասկացել էինք այդ և «ամեն» ասելով՝ ուզում էինք ասել. «Շնորհակալություն, Տե՛ր»: Բայց այն մյուս եղբայրները, որոնք այնքան կուրացած էին, ծիծաղում էին մեզ վրա: Նրանք չէին հասկացել ասվածը: Նրանք շարունակում էին մնալ քողարկված աչքերով: Կան մարդիկ, որոնք ներսում են, իսկ մյուսները դրսում են: Բայց Աստված լիովին բացահայտված է մեզ համար: Այդ փառքի ողջ լեցունությունը պահված է մեզ համար

հիմնեցին Նիկիայում՝ Հռոմում: Դրանից հետո նույնն արեցին մեթոդականները, մկրտականները, երիցականները, հոգեգալստականները և այսպես շարունակ: Այս մարդկային ավանդույթները կազմակերպվեցին և զարգացան այնքան, որ նրանք այլևս չգիտեն, թե որտեղ են կանգնած: Բայց, փառք Աստծուն, Նա խոստացել է, որ վերջին օրերում նորից կբացահայտի Իր Խոսքը յուրաքանչյուրիս համար:

¹¹³ Եթե նրանք ճանաչած լինեին Խոսքը, կիմանային, թե ով էր Հիսուսը: Այսօր նույնպես, եթե մարդիկ ճանաչեին Խոսքը, կճանաչեին այն ժամը, որում ապրում ենք և կիմանային, թե ինչ է կատարվելու: Բայց նրանք մերժեցին լսել Խոսքը իրենց ավանդույթների պատճառով:

¹¹⁴ Դուք կարող էիք կարծել, որ հրեաները իրոք պիտի տեսնեին, թե ինչ էր կատարվելու, որովհետև վարագույրը պատռված էր. ակնհայտ էր, որ դրա համար պատճառ կար: Ո՞րն է այս արթնության պատճառը, որ տեղի է ունենում հիմա: Կարո՞ղ է այն տարածվել, կարո՞ղ է օրհնվել: Կարևոր չէ, թե ինչքան մարդիկ կան այստեղ, հիշեք, որ Մովսեսի ժամանակ խառը խումբ էր հետևում նրան:

¹¹⁵ Ուրեմն ի՞նչ է կատարվում: Ինքը Եհովան է ցույց տալիս տարբերությունը բարու և չարի միջև: Մեթոդականների, մկրտականների, երիցականների մեջ ո՞վ է ճշմարիտը: «Արդ թող Աստված ճշմարիտ լինի, իսկ ամեն մարդ՝ սուտ» (Հռոմ. 3:4): Աստծո Խոսքը ճշմարիտ է: Աստված մեկնաբանի կարիք չունի, Աստված Ինքն է ներկայացնում Իր մեկնությունը: Աստված հայտնում է մեկնությունը: Աստված հանում է քողը, բացահայտվում հենց մեր մեջ: Մենք տեսնում ենք, որ Նրա գորավոր բազուկն է մեզ հայտնում այդ բաները:

¹¹⁶ Ես սրա վերաբերյալ մի պատգամ ունեմ, որն օգնում է տեսնել, թե ինչպես է գործում Տիրոջ բազուկը և ինչպես է Նա բացահայտվում:

¹¹⁷ Մարդիկ ասում են. «Դա անհեթեթություն է: Ֆանատիզմ է»: Կամ՝ «Այնտեղ ոչինչ չկա, Բեեդզեբուղն է: Դա սատանայից է»: «Դա գուշակություն է»: Նույնն էլ Հիսուսի մասին էին ասում: Ոհ, եկեղեցիներ, Ավետարանի քարոզիչներ և դուք, որ լսում եք այս, չե՞ք ճանաչում այն ժամը, որում ապրում ենք: Չե՞ք կարող ճանաչել այն ժամը, որում ապրում ենք, երբ Աստված Ինքն է բացահայտվում: Տեսեք, թե ինչպես Նա պատռեց տաճարի վարագույրը, որպեսզի բոլորը կարողանան հստակորեն տեսնել Աստծուն, բայց նրանք չափազանց կույր էին տեսնելու համար: Այսօր էլ Նա նույն կերպ է գործում՝ հաստատելով Իր Խոսքը մեր առջև այնպես, ինչպես խոստացել էր:

¹¹⁸ Գիտե՞ք, թե Նա ինչ կանի հեթանոսների եկեղեցու հետ: Նույնը,

ինչ որ հրեաների եկեղեցու հետ: Եկեղեցին չափազանց կույր է դա տեսնելու համար, քողը կմնա նրանց սրտերին ինչպես այն ժամանակ: Դուք պետք է անցնեք վարագույրի միջով:

¹¹⁹ Ինչպե՞ս կարող էր Աստված ողորմություն անել Իրեն մերժողներին: Հիշեք, թե ինչ էր կատարվել. Աստված հայտնել էր, ցույց էր տվել, թե ինչ էր գտնվում վարագույրի հետևում. Խոսքը: Բայց որտե՞ղ էր Խոսքը: Ուխտի տապանակում: Քողը (վարագույրը) թաքցնում էր Խոսքը: Հիսուսն էր Խոսքը, Նա միշտ Խոսքն է:

¹²⁰ Մեր օրերում ավանդույթների քողը նորից թաքցնում է Խոսքը: Երբ ավանդույթներն ասում են. «Դա այդպես չէ», Աստված վկայում է հակառակը՝ բացահայտվելով յուրաքանչյուրի առջև, փայլելով արևից ավելի պայծառ: Բայց նրանք Նրան չեն տեսնում: Թող Աստված ողորմություն անի նրանց:

¹²¹ Որպես խորհրդապատկեր վերցնենք Մովսեսին, որը Աստծո ներկայության մեջ լինելուց հետո բերում է այդ ժամանակաշրջանի համար տրված Խոսքը: Այժմ ուշադիր լսե՛ք: Բաց մի՛ թողեք սա: Կարդանք Ելից 19:20,21 համարները. *«Եվ Եհովան Սինա սարի վրա՝ սարի գլուխն իջավ: Եվ Եհովան կանչեց Մովսեսին սարի գլուխը, և Մովսեսը վեր գնաց: Եվ Եհովան ասաց Մովսեսին. «Իջիր, ժողովրդին պատվիրիր, միգուցե սահմանից անցնեն Եհովային տեսնելու համար և նրանցից շատերը կորչեն»:*

¹²² Մովսեսը վերադարձավ Տիրոջ ներկայությունից: Նա թափանցել էր Խոսքի մեջ: Խոսքը գրվել էր, և Մովսեսը եղել էր Տիրոջ ներկայության մեջ Խոսքի հետ: Նա ստացել էր այդ ժամանակաշրջանի համար տրված Խոսքը: Դուք գիտեք, որ յուրաքանչյուր ժամանակաշրջանի համար Խոսք կա: Երբ Մովսեսը մոտեցավ, նրա դեմքը փայլում էր (Ելից 34:29): Խոսքը նրա մեջ էր՝ պատրաստ բացահայտվելու: Ճշմարիտ Խոսքը պատրաստ էր տրվելու ժողովրդին: Աստված էր գրել Խոսքը, և Մովսեսը ներկա է եղել:

¹²³ Նրանց համար Մովսեսը Խոսքն էր: Նա կենդանի Խոսքն էր: Խոսքը թաքնված, քողարկված էր: Մովսեսը ստիպված էր քող դնել իր դեմքին: Ինչու՞: Որովհետև նա Խոսքն էր: Ամեն: Սինչև Խոսքի բացահայտվելը Մովսեսը պետք է քող դներ դեմքին: Տեսնու՞մ եք, Խոսքը որտեղ էլ որ լինի, քողարկված է: Հենց որ Խոսքը բացահայտվեց Մովսեսը նորից Մովսեսն էր, բայց մինչ Խոսքը նրա մեջ էր, նա Աստծո պես էր: Այն պահին նա Մովսեսը չէր: Նա ուներ Տիրոջ Խոսքը այդ ժամանակաշրջանի համար: Ոչինչ չէր կարող դիպչել նրան, քանի դեռ ամեն ինչ չէր վերջացել: Խոսքը նրա հետ էր: Ահա թե ինչու մարդիկ պետք է շրջեն գլուխը, երբ նա իջնում էր լեռան վրայից: Նրանք չէին կարող հասկանալ, բայց նա

«Հանի՛ր սրանք իմ վրայից: Ես սրանցից ոչինչ չեմ հասկանում: Թույլ տուր իմ ձևով գործել, այնպես ինչպես անում էի առյուծ կամ արջ սպանելիս (նա անտառապահի նման մի բան էր):

¹⁸⁹ Այնժամ ծեր Գողիաթն ասաց. «Շու՞ն ես ուղարկում ինձ դեմ պատերազմելու: Ես նրան կվերցնեմ իմ նիզակի ծայրով: Ես քո դիակը կկախեմ այնտեղ, և թռչունները կուտեն»: Դավիթը նրան պատասխանեց. «Դու ինձ դեմ գալիս ես որպես փղշտացի, զրահով և նիզակով, բայց ես քո դեմ գալիս եմ Իսրայելի Տեր Աստծո Անունով»: Լավ լսեք այս մարգարեին: Դավիթը շարունակում է՝ ասելով. «Այսօր ես կկտրեմ քո գլուխը»: Նա գիտեր, թե ում էր հավատացել և լիովին համոզված էր, որ Աստված կարող էր պահել այն, ինչ ավանդել էր Իրեն:

¹⁹⁰ Հեթանոսների եկեղեցին կուրացավ կրոնական քողի պատճառով, նույնիսկ այն բանից հետո, երբ այդ քողը պատռվեց Աստծուն բացահայտելու համար: Ինչպե՞ս Աստված կուրացրեց նրանց: Խոսքը մարդու մեջ քողարկելով: Հենց դա չկարողացավ Իսրայելը տեսնել: Եթե դա հրեշտակ լիներ, կամ մեկ ուրիշ բան, Իսրայելը կհավատար: Բայց դա չէր կարող հրեշտակ լինել: Դա պետք է լիներ մարդու միջոցով, որովհետև Աստված չի կարող ուրանալ Իր Խոսքը:

¹⁹¹ Վերջին օրերում էլ այդպես կլինի: Ի՞նչն էր կուրացրել Իսրայելին: Նրանք ասում էին Հիսուսին. «Դու մարդ ես, քեզ Աստծո տեղ ես դնում»: Դրա համար նրանք սպանեցին Նրան: Այսօր նույնպես պատգամը գալիս է մարդու, ոչ թե հրեշտակների միջոցով: Տեսնու՞մ եք: Աստված չի կարող փոխել ո՛չ Իր ճանապարհները, ո՛չ Իր Խոսքը: Նա ասել է, որ Ինքը չի փոխվում:

¹⁹² Այսօրվա հեթանոսները նույնքան կույր են, որքան Իսրայելը քողի պատճառով: Աստված ծածկված մարդու մեջ՝ սա կուրացրեց Իսրայելին: Մեկը կկուրանա, իսկ մյուսին կբացվի ճշմարտությունը: Ոմանց աչքերը կփակվեն, մյուսներինը՝ կբացվեն:

¹⁹³ Տեսնու՞մ եք. Հիսուսը դիմեց Սիմոնին՝ ասելով. «Դու Սիմոն ես, իսկ հորդ անունը Հովման է»: Նաթանայելին ասաց. «Ահա իսկական իսրայելացի, որի մեջ նենգություն չկա»: «Ռաբբի՛,--- ասաց Նաթանայելը,--- որտեղի՞ց ես ինձ ճանաչում»: Հիսուսը պատասխանեց. «Փիլիպոսը քեզ չկանչած, երբ դու թզնու տակ էիր, ես տեսա քեզ»: «Ռաբբի՛, Դու՛ ես Աստծո Որդին, Դու ես Իսրայելի թագավորը» (Հովհ.1:48,49): Բայց կային ուրիշները, որոնք ասում էին. «Նա Բեեղզբուղից է»:

¹⁹⁴ Ի՞նչ հետևանքներ ունեցավ այս ամենը: Մեկի աչքերը բացվեցին, իսկ մյուսը կուրացավ: Քահանան ասում էր. «Նա Բեեղզբուղից է», բայց խեղճ սամարուհին ջրհորի մոտ ասում էր. «Գիտեմ, որ Մեսիան, որ «Օծյալ» է կոչվում, պիտի գա: Երկար ժամանակ մենք մարգարե

միշտ իր սուրբ եկեղեցում է, և ուրիշ մեծ քաներ: Ես իմացա, որ այդ քարոզիչը կին էր և անմիջապես մոռացա այդ մասին: Եթե դա տղամարդ լիներ, ուրիշ բան: Ի՞նչ իմաստ ուներ գնալ այնտեղ քարոզելու, եթե պետք է թողնեի այստեղի հավաքույթը: Դրա համար ես նրանց հանգիստ թողեցի: Եթե կույրը կույրին առաջնորդի, երկուսն էլ փոսը կընկնեն:

¹⁸⁵ Ավանդույթներն ասում են, որ բոլոր այդ բաներն անցել են: Բայց վերջին օրերում ավանդույթների քողը պատռվեց, և այստեղ է հիմա կրակի սյունը: Նա այստեղ է և հաստատում է այս օրվա համար խոստացված խոսքը: Աշխարհը չի հավատում դրան, նրանք դա չեն տեսնում: Այն չի ուղարկվել նրանց համար: Հիշեք, Աստծո Որդին չհայտնվեց Սողոմոն, միայն երկու պատգամաբերներն էին այնտեղ: Բայց Աստված, որ թաքնված էր մարդկային մարմնի մեջ, հայտնվեց Աբրահամին՝ ընտրյալին: Տեսեք, թե Նա ինչ արեց՝ հայտնելու համար, թե ով է Ինքը (Ծննդ. 18:9-15): Աբրահամն իմացավ, որ Նա էլոհիմն էր, երբ տեսավ, որ Նա ճանաչում է իր հետևում գտնվող Սառայի մտքերը:

¹⁸⁶ Հիշում եք Դավթի և Գողիաթի մասին իմ քարոզը առաջին անգամ այստեղից գնալուց առաջ: Ես ասում էի. «Նայեք նրան, ով մարտահրավեր է նետում՝ ասելով, որ հրաշքների օրերն անցել են»: Նորից լսեք այդ ձայներիցները, որոնք ավելի ու ավելի պարզ են դառնում: Եթե ունեք ականջ՝ լսելու և աչք տեսնելու համար: «Նայեք, -- ասացի ես, -- այնտեղ գտնվում է կրոնական մեծ աշխարհը, որն ասում է, որ դա այլևս չի կարող կատարվել այս գիտական ժամանակաշրջանում»: Մինչև կրակի սյան լուսանկարվելը ես ասել էր, որ Աստված ինձ վստահեցրել էր, որ դա կատարվելու էր, որ Նա կոչ էր անելու, և այդ կոչը տարածվելու էր բոլոր ազգերում:

¹⁸⁷ Նույնիսկ դոկտոր Դեյվիսն ինձ ասաց. «Մի՞թե ուզում ես ասել, որ դու քո յոթանյա կրթությամբ կաղոթես թագավորների և ղեկավարների համար, և կսկսվի մի արթնություն, որը կտարածվի բոլոր ազգերում»: Ես պատասխանեցի. «Նա է ինձ այդպես ասել»: Եվ այդպես էլ եղավ: Դա մի բան է, որ մեկնաբանության կարիք չունի, որովհետև իրականացավ: Այն փաստը, որ դա իրականացավ, ինքնին մեկնաբանություն է: Հիմա Աստված կանչում է ընտրյալներին բոլոր միջավայրերից: Այսօր դա բացահայտ է դարձել:

¹⁸⁸ Այն օրը իմ պատգամում խոսում էի Դավթի՝ այդ միևար, կռացած մեջքով երիտասարդի մասին, որի ձեռքում պարսատիկ և քարեր կային: Երբ Սավուդը՝ «սպասավորների ընկերության նախագահը», նրան տեսավ, ասաց. «Դու ոչ մի կրթություն չունես, տեսնեմ՝ կարող եմ քեզ մի փիլիսոփայության դիպլոմ կամ մեծ մի բան տալ»: Նա Դավթին հագցրեց իր սեփական սպառազինությունը, բայց Դավթը տեսավ, որ դա Աստծո մարդու համար չէ: Դավթը նրան ասաց.

կերպարանափոխվել էր: Նա ուրիշ մարդ էր, նա գալիս էր այդ խոսքի հետ, և Աստվածաշունչն ասում է, որ նա քող դրեց իր երեսին, որովհետև ուներ խոսքը և ինքն էլ նրանց համար խոսքն էր:

¹²⁴ Այժմ հաշվի առեք, եթե Մովսեսը... Ո՛հ, դուք սա հայիտություն կհամարեք: Բայց Պողոսն ասում է 2 Կորնթ. 3:13-18 համարներում, որ եթե Մովսեսը քող պետք է դներ դեմքին, որովհետև նրա արտացոլած փառքն այնքան զորավոր էր, որ կուրացնում էր ժողովրդին, որքան ավելի զորավոր կլինի հիմա: Մի՛ մոռացեք, որ Մովսեսի ժամանակ դա բնական փառք էր, որ պետք է վերանար:

¹²⁵ Ժողովուրդը հոգևորապես կուրացել էր: Այն փառքը պետք է խամրեր մի օր, բայց այս փառքը երբեք չի ոչնչանա: Մովսեսն ուներ մարմնավոր օրենքը, դատապարտությունը: Օրենքի մեջ շնորհք չկար, այն միայն դատապարտում էր ձեզ: Թողություն չկար: Այն օրենքը ցույց էր տալիս քո վիճակը, իսկ այս օրենքը այդ վիճակից դուրս գալու հնարավորություն է տալիս:

¹²⁶ Երբ այս խոսքը քողից ազատվի, ձեր կարծիքով ինչպիսի՞ տեսք կունենա: Այն պետք է քողարկվի: Հիշեք, որ Հոգին քողարկված է մարդկային տաճարում:

¹²⁷ Մովսեսը բնական խոսքեր էր ասում, ծածկված էր բնական քողով: Պողոսը, կորնթացիների հետ խոսելիս, (2 Կորնթ. 3:6) ասում է, որ այս տեսանկյունից (Հոգու խոսքի) մենք ընդունակ ենք դարձել լինելու Նոր Կտակարանի ծառայող, ոչ թե գրի, այլ հոգու: Դա նշանակում է, որ Հոգին վերցնում է բառը և բացահայտում այն: Մովսեսի ասածն ընդամենը օրենք էր: Դուք պետք է ճանաչեիք այդ օրենքը և հասկանայիք, թե ինչ է ասում. «Մի՛ շնացիր, մի՛ գողացիր, սուտ վկայություն մի՛ տուր, մի՛ արա այս, մի՛ արա այն»: Մովսեսը պետք է հսկեր այդ, բայց այսօր Հոգին իջնում է այս ժամանակի համար խոստացված խոսքի վրա, բերում և բացահայտում է այն՝ ոչ թե երկու քարե տախտակներ, այլ կենդանի Աստծո ներկայությունը, ոչ թե ինչ-որ առասպելական միտք, կամ երևակայական հնարք, այլ Աստծո ճշմարիտ խոստումը, որ բացահայտվել է մեր առջև:

¹²⁸ Ինչպիսի՞ քող կթաքցնի այն: Օրենքի տակ, որն այնքան մեծ էր, նրանք տեսան մեծ Եհովային, որը կրակի սյունով իջնում էր լեռան վրայից, և երկիրը ցնցվում էր: Եթե մեկը մոտենար այդ լեռանը, կմեռներ: Այնքան սարսափելի էր, որ Մովսեսն ասում էր. «Դողում եմ ու սարսափում»: Եթե այն ժամանակ շարժեց միայն լեռը, այս անգամ կշարժի ոչ միայն երկիրը, այլև երկինքը:

¹²⁹ Եթե այն ծածկված էր բնական քողով, սա ծածկված է հոգևոր քողով: Մի՛ փորձեք նայել բնական բաներին, այլ թափանցեք Հոգու մեջ, տեսեք, թե որտեղ եք, որ ժամում ենք ապրում: Ի՞նչ զգացողություն է դա ձեզ տալիս:

¹³⁰ Հոգևոր քող է գտնվում այսօր ժողովրդի վրա: «Ես մեթոդական եմ, ես մյուսներից վատ չեմ»: «Ես մկրտական եմ»: «Ես հոգեգալստական եմ»: Չե՞ք գիտակցու՞մ, որ դա ավանդույթի քողն է, որ թաքցնում է Աստծուն ձեզանից: Սա է ձեզ ուրախությամբ լցնում. «Ո՛հ, ես աղաղակում եմ, ցատկում»: Բայց Նա ձեզ չի պատվիրել այդպես վարվել: Նա ասում է՝ «ամեն բառը»: Եվան հավատում էր բոլոր բառերին, բացի մեկից: Պետք է հնազանդվել Աստծո ողջ խոսքին, որպեսզի այս ժամի համար տրված խոստումը հայտնի դառնա:

¹³¹ Մի օր Արիզոնայից եղող մի մկրտական քարոզիչ ինձ ասաց.

¹³² ---- Բրանհամ եղբայր, ես ձեր դեմ մի բան ունեմ. դուք փորձում եք մարդկանց մղել հավատալու առաքելական ժամանակաշրջանին: Դուք նրանցից պահանջում եք ապրել այնպես, կարծես առաքելական ժամանակաշրջանում եմ: Բայց առաքելական ժամանակաշրջանն ավարտվեց առաքյալների հետ:

Ես ասացի.

---- Դուք վստա՞հ եք:

---- Այո՛,--- ասաց նա:

Ես հարցրի նրան.

---- Ո՞վ էր առաքելական ժամանակաշրջանի պատգամախոսը:

Նա պատասխանեց.

---- Վերնատանը գտնվող 12 առաքյալները:

¹³³ ---- Ուրեմն,--- ասացի ես,--- Պողոսն այնտեղ չի եղել: Պենտեկոստի օրը Պետրոսն էր պատգամախոսը, երբ բոլորը տեսան Սուրբ Հոգու գործելը, և նա հայտատարեց Գործք 2:39 համարում. *«Որովհետև այս խոստումը ձեզ ու ձեր զավակների համար է, նաև այն հեռավորների համար, որոնց մեր Տեր Աստված կկանչի»*: Եթե Տերը դեռ շարունակում է կանչել, ուրեմն խոստումը մեզ համար է: Ուրեմն ե՞րբ կավարտվի առաքելական ժամանակաշրջանը: Այն կավարտվի, երբ Աստված կդադարի կանչել:

Ես շարունակեցի.

¹³⁴ ---- Պետրոսն ասաց, որ դա երբեք չի վերջանա, որ այդ օրհնությունը կլինի բոլոր նրանց վրա, ովքեր կկանչվեն Տիրոջ կողմից: Դուք ասում եք, որ Նա վերջ է դրել դրան: Բայց ե՞րբ է վերջ դրել:

Նա ասաց.

---- Ձեզ վիրավորելու համար չէի ասում:

Ես պատասխանեցի.

---- Օ ո՛չ, պարոն, ամենևին չեմ վիրավորվում:

մերժված որպես թագավոր, դուրս եկավ տաճարից: Երբ նա իջնում էր փողոցով, մի հաշմանդամ մարդուկ, որ երբեք նրան չէր սիրել, նրան անիծեց՝ համարելով «ծեր կեղծավոր» և թքում էր նրա վրա: Պահակը հանեց իր սուրը և ասաց. «Ինչու՞ համար է այս սատկած շունը անիծում իմ տեր թագավորին»: Դավիթը պատասխանեց. «Հանգիստ թող նրան. Աստված է նրան ասել այդպես վարվել» (2 Թագ.16-րդ գլուխ): Դավիթը հավանաբար չգիտեր, թե նա ինչ էր ասում, երբ բարձրանում էր լեռը և հետ նայեց ու լաց եղավ: Ութ հարյուր տարի հետո Հիսուսը՝ Դավթի Որդին, այդ նույն սարի վրա էր: Մերժված Թագավորն էր լաց լինում Երուսաղեմի համար, և Նրա դեմքին էլ թքեցին: Չե՞ք տեսնում, որ նույնն է. Այդ խոսքը գալիս է խոնարհվելով: Այսօր այն մերժվում է շատերի կողմից, բայց քչերը հավատում են դրան:

¹⁸⁰ Այն հույները չէին կարող տեսնել Նրան, որովհետև Նա մարմնի տաճարում էր: «Այդ մարդու անունը Հիսուս չէ՞,--- ասում էին նրանք,--- - նա Նազարեթից է»: Այն ժամանակ միայն մեկ անուն ունեին: Կարծես ասեիք՝ «Ժամը Ջեֆերսոնվիլից, Ջիմը Նյու Ալբանիայից»: Նրանք ասում էին. «Սա Նազովրեցի Հիսուսն է»: Ըստ հասարակության մեջ տարածված բամբասանքի Մարիամը հղիացել էր մի զինվորից (նրանք հավատում էին դրան): «Ո՞վ է նա»,--- ասում էին նրանք: Նրանք չէին կարող հասկանալ այդ ժամանակի համար խոստացված խոսքը, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ Նա քարոզում էր և ասում. «Քննեք գրքերը, որոնցով դուք ուզում եք հավիտենական կյանք ունենալ, և նրանք են, որ վկայում են Իմ մասին» (Հովի.5:39):

¹⁸¹ Նա նաև ասում էր. «Եթե չեք կարող հավատալ Ինձ (քողի նման մի կողմ գցեք Ինձ), հավատացեք այն խոսքին, որ ես ասում եմ»: «Ամհրաժեշտ է երկու վկա: Ես վկայում եմ, և Հայրն է վկայում Ինձ համար»: Ամեն: Դա ճիշտ է: «Ես ասում եմ այս օրվա համար խոստացված խոսքը, և Հայրը հաստատում է այդ: Արդյո՞ք դա վկայություն չէ ձեզ համար»: Այո՛, վկայություն է. ահա թե ինչու այս խոսքը պետք է կատարվի:

¹⁸² Ուշադրություն դարձրեք 2 Կորնթ.3:6 համարին. հին խորանը ծածկում էր Աստծուն, որը հեռու էր մնում հրեաներից, թաքնվում մորթիների հետևում: Երբ Աստված վերից վար պատռեց, երկու մասի բաժանեց հին վարագույրը, հրեաները, ովքեր կույր էին և չէին ճանաչում Նրան, կարողացան տեսնել վարագույրի միջով: Պենտեկոստեն բացահայտեց, թե ով էր ճշմարիտ կենդանի Աստված:

¹⁸³ Ինչու՞ պատռվեց վարագույրը: Ինչու՞ դա պատահեց: Ինչու՞ այսօր եկավ մի պատգամ՝ կատարելու համար այն, ինչ կատարեց:

¹⁸⁴ Վերջերս մի անձնավորություն ուզում էր ինձ հետ զրուցել եկեղեցու շրջանների վերաբերյալ. նա ինձ ասում էր, որ Աստված

համար, որ նրան չքարկոծեն, որովհետև նա շնացող կին է: Իսկ նա եկել է և ուզում է սովորեցնել մեզ՝ քահանաներին»:

¹⁷⁴ Աստված այնտեղ էր, բացահայտում էր Խոսքն ու աղաղակում. «Աստված իմ, Աստված իմ, ինչու՞ ինձ թողեցիր» (Մատթ. 27:46): Այո, հենց այն երգերը, որոնք նրանք երգում էին տաճարում և որոնք գրել էր Դավիթը դարեր առաջ, վերաբերում էին Քրիստոսին: «Իմ ձեռքերն ու ոտքերը ծակեցին: Ես համարում եմ իմ ամեն ոսկորները, բայց նրանք նայում և դիտում են Ինձ»: Եվ նրանք կանգնում էին տաճարում և երգում այս սաղմոսը, մինչդեռ այն Մարդը, ում մասին երգում էին, մեռնում էր խաչի վրա: Բայց երբ հասան երգի վերջին և երբ Քրիստոսը մահացավ, երկնքի Աստված իջավ, ինչպես մի ժամանակ Սիմա լեռան վրա սուրբ կրակով և այրեց տաճարի վարագույրը: Նա այն երկու մասի բաժանեց:

¹⁷⁵ Ի՞նչ կարող էին նրանք անել, եթե ոչ բացել տաճարի պատուհանը և տեսնել, որ Գողգոթայում Աստված է զոհաբերվում բոլորի աչքի առաջ: Բայց նրանք չտեսան Նրան: Այսօր էլ նույնն է: Վերջին օրերում Աստված մերժեց բոլոր ավանդույթները և բերեց այս ժամանակաշրջանի համար խոստացված Խոսքը բոլորի աչքի առաջ, բայց այսօր էլ նրանք չգիտեն: Որովհետև չափազանց պարզ է: Դա այնքա՞ն հեռու է աշխարհի բաներից:

¹⁷⁶ Վերջերս մի հավաքության ժամանակ քարոզում էի այն մասին, որ մեզ «խելագար» են կոչում: Մենք բոլորս «խելագար» ենք ինչ-որ մեկի համար: Ես ուզում եմ այդպիսին համարվել Քրիստոսի համար: Պողոսն ասաց, որ իրեն խելագար էին համարում: Անշուշտ, դուք էլ պետք է այդպիսին լինեք: Հիշե՛ք, որ մանեկն է ամեն բան միացած պահում (անգլերեն «nude» բառը նշանակում է խելագար, տարօրինակ, նաև մանեկ. ծան. թարգմ.):

¹⁷⁷ Արդ, մեղքը սիրող մարդիկ և ավանդական կրոնավորները չեն կարող տեսնել սա, որովհետև Նա մարդ էր: Բայց այդ մարդկային մարմինը թաքցնում էր Աստծուն: Եթե Աստված իջներ որպես մեծ կրակի սյուն և նրանց ցույց տար, թե ով է Ինքը, զուցե հավատային: Բայց Աստված հայտնվեց անձամբ, ինչպես խոստացել էր Մովսեսին: Այդպիսով Նա կարող էր շրջանցել իրենց գիտուն և իմաստուն համարող մարդկանց: Նա ասել էր Մովսեսին. «Ես նրանց հետ կխոսեմ Մարգարեի միջոցով»: Եվ Նա՝ մարդու Որդին, եղավ այդ Մարգարեն:

¹⁷⁸ Ոմանք Նրան ճանաչեցին: Մեկ տոկոսը հավատաց Նրան, մյուսները չճանաչեցին, այնուամենայնիվ Նա է «Որ ԵՄ»-ը:

¹⁷⁹ Նա մեռավ, երբ Իր սեփական զավակներն ասացին. «Մենք չենք ուզում նրան, վերցրու դրան»: Եվ թքում էին Նրա դեմքին: Հին Կտակարանում սրա խորհրդապատկերն այն պահն էր, երբ Դավիթը՝

Նա վերցրեց իր գլխարկը և գնաց առանց ոչինչ ավելացնելու:

¹³⁵ Անհրաժեշտ է վկայակոչել Խոսքը, ինչպես Հիսուսը պատասխանեց սատանային. «Քրված է»: Պետրոսն ասաց, որ նույն առաքելական օրհնությունը կլինի բոլոր նրանց վրա, ում Աստված կկանչի: Աստծո Խոսքն է այդպես ասում:

¹³⁶ Աստված՝ մարդկային մարմնում թաքնված Խոսքը, քողարկված էր Մովսեսի մեջ: Աստծո ներկայությունը նրա մեջ էր: Նա այնքան կատարյալ էր իր մեջ եղած Խոսքով, որ ստիպված էր քող դնել դեմքին: Նա հաստատված մարգարե էր, որը բացահայտում և բացատրում էր Խոսքը ժողովրդին. «Դու պետք է անես այս, չանես այն»: Որպեսզի Աստված Խոսքը տար այդ սերնդին, պետք էր քողարկվեր մարդու մեջ, այլապես Խոսքը կկուրացներ նույնիսկ կանչվածներին: Դրսում՝ անապատում գտնվող մարդիկ նույնիսկ չէին կարող տեսնել այդ: Այդ մասին կարդում ենք Ելից 20:19 համարում. «Թող Մովսեսը խոսի, ո՛չ Աստված»:

¹³⁷ Հասկանու՞մ եք, թե ինչու կրակի սյունը հաճախ չի հայտնվում: Աստված ասաց. «Ես այդ կանեմ: Ես մարգարե կհանեմ ձեզ համար և նա ձեզ կտա Խոսքը»: Ամեն ինչ կատարվեց այնպես, ինչպես նա ասել էր: Հետո Նա ասաց. «Արդ, Մովսես, եթե նրանք ուզում են տեսնել, որ սա Խոսքն է, որ ես քեզ հայտվել եմ վառվող մորենու մեջ, ուրեմն ես կրակով կիջնեմ լեռան վրա: Այնժամ նրանք կտեսնեն, որ դու ճշմարտությունն ես ասել: Ես ժողովրդին կհայտնվեմ նույն կերպ՝ կրակով՝ հաստատելու համար քո ծառայությունը»: Նա այս ասաց Մովսեսին ուրիշ բառերով:

¹³⁸ Աստված ասաց Մովսեսին. «Այժմ ես քեզ կփառավորեմ ժողովրդի առջև: Դու նրանց ասացիր, որ ես քեզ հայտնվել եմ վառվող մորենու մեջ: Ես նույն կրակով կիջնեմ նրանց առջև, որպեսզի ժողովուրդը տեսնի, որ դու սուտ չես խոսել»: Նա կարող է նաև գիտականորեն ապացուցել, եթե ուզում եք: Երբ Եհովան որոտ բերեց, ժողովուրդն ասաց. «Օ ո՛հ, օ ո՛հ, թող Եհովան մեզ հետ չխոսի, որպեսզի չմեռնենք»: Տեսնու՞մ եք, Նա պետք է քողարկվեր: Եվ Աստված քողարկվեց Մովսեսի մեջ, Նրան Խոսքը տվեց: Մովսեսն իջավ, հայտնեց Տիրոջ Խոսքը՝ դեմքին քող գցած: Եհովան քողարկված էր մարգարեի մեջ:

¹³⁹ Աստված ասաց, որ այլևս այդպես չի խոսի ժողովրդի հետ: Ասաց, որ կխոսի միայն մարգարեի միջոցով: Այն ժամանակից ի վեր Նա այդպես է նրանց հետ խոսել: Դա ճիշտ է, ուրիշ կերպ Նա չի խոսել: Նա չի կարող սուտ խոսել:

¹⁴⁰ Ուշադրություն դարձրեք. միայն Մովսեսն ուներ Խոսքը: Խոսքը չտրվեց ինչ-որ խմբավորման, որ նա Խոսքը տանի ժողովրդին: Խոսքը չտրվեց ո՛չ փարիսեցիներին, ո՛չ սադուկեցիներին, ո՛չ էլ որևէ

ուրիշ հարանվանության: Այն տրվեց Մովսեսին: Աստված մի մարդու էր օգտագործում: Աստված չի կարող օգտագործել երկու կամ երեք տարբեր անձնավորությունների: Նա միշտ մի մարդու է օգտագործում: Մովսեսն ուներ խոսքը, միայն Մովսեսը: Նույնիսկ Յեսուն դա չէր ստացել: Մովսեսից բացի ոչ ոք չուներ խոսքը: Ամեն:

¹⁴¹ Յեսուն հրամանատար էր: Նա առաջնորդում էր զորքը, նա հավատացյալ էր, քրիստոնյա: Բայց Մովսեսը մարգարե էր: Խոսքը չէր կարող գալ Յեսուի մոտ, այն պետք է գար Մովսեսի մոտ: Նա այդ ժամի մեծ մարգարեն էր: Դուք նկատած կլինեք, որ խոսքը Յեսուին հայտնվեց միայն Մովսեսի գնալուց հետո: Ո՛չ, պարոն, Աստված միանգամից մի քանի հոգու չի օգտագործում: Աստված մեկ է: Այն ժամանակ միայն Մովսեսն ուներ խոսքը, ոչ թե որևէ խմբավորում:

¹⁴² Աստված զգուշացրել էր, որ ոչ ոք Մովսեսի հետ չպիտի անցներ վարագույրից այն կողմ: Ոչ մի նմանակող՝ տղամարդ լինի թե կին, քահանա, թե ուրիշ մեկը, ինչքան սուրբ լինի կամ պատվելի, Նա նրանց զգուշացրել էր. «Թող Մովսեսը մենակ գա»: Եթե մի մարդ կամ կենդանի դիպչեր լեռանը, անմիջապես կմեռներ:

¹⁴³ Մի՛ փորձեք անցնել այդ վարագույրից այն կողմ: Այդ վարագույրը մի հոգու է պատկանում: Այս պատգամը մեկ է: Միայն մեկն էր նշանակվում և պատրաստվում տարին մեկ անգամ տաճար մտնելու համար: Նա այնտեղ մտնում էր ոչ թե խոսքը բերելու, այլ զոհաբերություն անելու (Եբր.9:7): Միայն մեկ մարդ կարող էր մտնել այդ վայրը: Յուրաքանչյուր ուրիշ մարդ, որ կփորձեր մտնել այնտեղ, կմեռներ: Այսօր հոգևորապես են մեռնում: Այժմ քողը հոգևոր է, Մովսեսինը բնական էր: Նրանք շարունակում են անցնել վարագույրից այն կողմ: Եթե դուք նրանց զգուշացնեք, ձեզ կպատասխանեն. «Այո՛, գիտեմ, բայց...»: Նրանք միևնույն է գնում են: Դա միայն մեկ բան կարող է նշանակել:

¹⁴⁴ Հիշեք, որ Եգիպտոսից դուրս գալուց առաջ վերջին հարվածը մահն էր: Երկրի վրա վերջին հարվածը դուրս գալուց առաջ կլինի հոգևոր մահը: Նրանք կայրվեն և կվերադառնան հողին: Արդարները կքայլեն նրանց մոխիրների վրա:

¹⁴⁵ Նորից կարդացեք Մաղաք.4:3 համարը. «Եվ պիտի կոխ տաք ամբարիշտներին, որովհետև նրանք մոխիր պիտի դառնան ձեր ոտքերի թաթերի տակ այն օրը, որ ես կանեմ,--- ասում է զորաց Տերը»:

¹⁴⁶ Վերջինը հոգևոր մահն է, խոսքի մերժումը: Աստված զգուշացրել է բոլորին չփորձել անցնել կրակե վարագույրից այն կողմ Մովսեսի հետ: Մովսեսը պետք է քողով ծածկվեր:

¹⁴⁷ Մովսեսը թափանցեց կրակի սյունի մեջ, և երբ դուրս եկավ, քողով ծածկված էր: Նա այնտեղ մտավ չնայած բոլոր ավանդույթներին,

սյունը խոսքն էր: Նախ խոսքը ասվեց, հետո գրվեց և վերջապես քողարկվեց և միշտ քողարկված է մնում:

¹⁷⁰ Ո՛հ, եղբայրներ, քույրեր, լավ հասկացա՞ք: Չգիտե՞ք, որ Աստծո ասածի համաձայն խոսքը ծածկված էր մնալու բոլոր ժամանակաշրջաններում, բայց պիտի բացահայտվեր վերջին օրերում: Որ յոթ կնիքները պիտի բացվեին, և ամեն բան տեսանելի դառնար ժողովրդի համար: Այս ամենը պետք է կատարվեր, որովհետև ըստ Հայտն.10:7 համարի յոթերորդ հրեշտակի պատգամի ժամանակ Աստծո բոլոր խորհուրդները պիտի բացահայտվեին, Քրիստոսը պիտի մերժվեր Իր եկեղեցու կողմից և Աստծո Որդին նորից բացահայտեր մարդու Որդուն: Նա պետք է ցույց տար նաև, թե ինչպես է եկեղեցին կարգի բերվելու վերջին օրերում՝ առանց հավատամքի, առանց հարանվանության, միայն կենդանի խոսքն է բնակվելու մարդու մեջ: Հիշեք Հիսուսի ասածը. «Կվերցնեմ մեկին, կթողնեմ մյուսին» (Մատթ.24:20): Այլևս չկան ո՛չ շղթաներ, ո՛չ հարանվանություններ, ո՛չ կապանքներ, այլ բոլորը մեկ սիրտ կլինեն Աստծո հետ, միայն Նրա հետ:

¹⁷¹ Մովսեսն այդ ասված խոսքն էր, որը հետագայում պետք է ծածկվեր թեհաշի մորթիների հետևում: Այսօր Քրիստոսը մեր Մովսեսն է: Քրիստոսն Աստված էր մարդկային մարմնի մեջ քողակված, և Նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Մի ժամանակ Նա ծածկված էր խորանում՝ թեհաշի մորթիների ներքո, բայց այս անգամ քողարկվեց մարդու մեջ:

¹⁷² Նա Քրիստոսն է, այս ժամանակի համար խոստացված խոսքը՝ մարդկային մարմնի մեջ քողարկված: Խոսքն Աստված է, որ օծում է անձնավորությանը: Քրիստոս նշանակում է «օծյալ»: Այն ժամանակ Մովսեսը Քրիստոս էր, որովհետև նա օծված էր: Երեմիան իր ժամանակ էր Քրիստոս, որովհետև ստացել էր իր ժամանակի համար տրված խոսքը: Բայց երբ Հիսուսը եկավ, Նա Օծյալ Փրկիչն էր: Միաժամանակ Մովսեսն էր և այն ամենը, ինչ կա Մովսեսի մեջ: Ողջ խոսքը և աստվածության ողջ լիությունը մարմնապես Նրա մեջ էր բնակվում: Ահա թե ինչու տաճարի վարագույրը պատռվեց, և շնորհաց աթոռը կատարելապես տեսանելի դարձավ: Անշուշտ, Նա միակ Օծյալն էր:

¹⁷³ Այս ժամանակի համար խոստացված խոսքը նույնպես պետք է քողարկվի: Եկեղեցու այն անդամները, որոնք սիրում են մեղքը, չեն կարող այն տեսնել մարդկային քողի պատճառով: «Ինչու՞»,--- ասում են նրանք,--- սա ընդամենը մարդ է: Որտեղի՞ց է գալիս: Ու՞ր է նրա անդամական քարտը: Ո՞ր եկեղեցուն է պատկանում: Ո՞ր դպրոցն է ավարտել: Ի՞նչ կրթություն ունի: Ինչու՞ ըստ նրա մասին պատմվող առասպելի՝ նա ծնվել է սուրբ անուսնությունից դուրս: Նա, անշուշտ, սատանայից է: Հովսեփն անուսնացավ Մարիամի հետ, միայն նրա

սյունի մեջ, և Աստված ասաց. «Այլևս նրանց հետ այսպես չեմ խոսի: Նրանց մարգարե կտամ»: Եվ այն ժամանակվանից միշտ այդպես է գործում:

¹⁶⁵ Այդ մարգարեն պետք է ունենա խոսքը: Եթե նա թաքնված է ավանդույթի հետևում, երբեք Աստված նրան չի ուղարկի: Բայց եթե նա ծածկված է խոսքի մեջ, Աստված կհաստատի նրան: Աստված է մեկնում իր սեփական խոսքը: Մովսեսը խոսում էր, և Աստված մեկնում էր խոսքը: Ամեն: Մովսեսն ասում էր. «Այսպես է ասում Տերը», և Աստված կատարում էր այն, ինչ նա ասել էր: Այդ խոսքը կատարելապես իրականացնում էր: Աստված ասում էր. «Այժմ, Մովսես, դու հասկանում ես, ժողովուրդը՝ նույնպես, որովհետև ես ցույց եմ տվել և հաստատել»:

¹⁶⁶ Աստված քողարկվել էր մարգարեի մեջ, որպեսզի խոսքը լսելի դարձնի ժողովրդի համար: Ժողովրդի համար Մովսեսն Աստծո պես էր, կենդանի Աստծո խոսքը, որ բացահայտվում էր: Ահա թե ինչու էր Մովսեսը քողով ծածկվել:

¹⁶⁷ Գիտե՞ք, որ այսօր նույն բանն է կատարվում: Այն, ինչ կա ճշմարիտ քրիստոնյայի մեջ, քողարկված է անհավատների համար: Տեսնելով երկար մազերով և համեստ հագնված կնոջ՝ նրանք ասում են. «Տեսեք այս հետամնացին»: Երբ կանայք հավաքում են մազերը, նրանք ասում են. «Նրա գլխին օղը բաց թողած անվաղող կա, պահեստային անվաղող»: Տեսնու՞մ եք, դա նրանցից ծածկված է, նրանք կույր են: «Ո՛հ, --- ասում են նրանք,--- ես փիլիսոփայության դոկտորի կոչում ունեմ»: Ձեր ունեցած կոչումը կարևոր չէ: Դուք դեռ չեք ճանաչում խոսքը: Դա այդպես է: Մնացած բաներն այդքան էլ կարևոր չեն: Դուք պետք է նախ սկզբնական դասերը սովորեք: Ի՞նչ կասեք նրա մասին, ով ասում է, որ ինքն Աստծո ներկայության մեջ է, բայց քարոզում է եկեղեցական ավանդույթներ, որոնք ավելացնում են խոսքի վրա և պակասեցնում խոսքից՝ այն աղավաղելով: Նրանք տարածում են իրենց սեփական մտքերը, անձնական կարծիքները, ոչ թե Աստծո խոսքը: Ինչպիսի՞ քող է դա: Դա կրոնական քող է, և Աստված վաղուց պատռել է այն:

¹⁶⁸ Նրանք ասում են, որ վերջին օրերում ո՛չ առաքյալներ կան, ո՛չ մարգարեներ, որ աստվածային բժշկություն գոյություն չունի, որ չկան տեսիլք տեսնողներ, որ Մարկոսի Ավետարանի 16-րդ գլխում գրվածները չեն կարող կատարվել: Նրանք դա ծածկել են ժողովրդից, բայց Աստված միշտ հայտնվում է իր Զոգու կրակով և այդ ծածկոցը պատռել է վերից վար:

¹⁶⁹ Մովսեսը քողն էր: Նրա մեջ էր քողարկված Աստծո կենդանի խոսքը: Կրակի սյունը Մովսեսի մեջ էր՝ խոսելով Նրա մասին, ով հետագայում ծածկվելու էր թեհաշի մորթիների հետևում: Կրակի

ծերերի ավանդույթներին: Նա տեսել էր կրակի սյունը, բայց այս անգամ թափանցեց կրակի սյունի մեջ և վերադարձավ քողով ծածկված: Աստծո խոսքը քողարկված էր մարդու մեջ:

¹⁴⁸ Աստված զգուշացրել էր մյուսներին չփորձել նույնն անել: Ոչ ոք չպետք է գրավեր այդ տեղը: Ավելի լավ է խուսափեք դրանից: Լինի քահանա, սուրբ, եպիսկոպոս, կարդինալ, թե մեկ ուրիշ մարդ, եթե անցներ վարագույրից այն կողմ, կմեռներ: Աստված զգուշացրեց նրանց: Նա կրկնօրինակողներ չի ուզում: Նրա խոսքը հայտնվում է մեկին: Միշտ էլ այդպես է եղել: Ամեն ժամանակաշրջանում մի մարգարե է եկել Տիրոջ խոսքով. ամեն անգամ այդպես է եղել Սուրբ Գրքում: Խոսքը միշտ տրվել է մարգարեին: Միշտ այդպես է եղել, և եկեղեցու ամեն շրջանում՝ առաջինից մինչև վերջինը, միայն մեկ մարգարե է եղել: Ուրիշներն էլ իրենց տրված հանձնարարություններն ունեն, դա ճիշտ է, բայց նրանք պետք է հեռու մնան կրակի սյունից:

¹⁴⁹ Ի՞նչ դաս ենք սովորում այստեղ: Ամեն մարդ ուզում էր Մովսեսի նման լինել: Հիշու՞մ եք, թե ինչ ասացին Դաթանը և մյուսները անապատում. «Մովսես, մի պահ սպասիր: Քո մասին չափազանց մեծ կարծիք ունես: Այստեղ ուրիշ մարդիկ էլ կան, որոնք կանչված են Աստծո կողմից»:

¹⁵⁰ Դա ճիշտ էր: Նրանցից յուրաքանչյուրը անում էր իր լավագույնը քանի դեռ շարունակում էր աշակերտ մնալ, բայց երբ ոմանք առաջ ընկան գրավելու համար այն տեղը, որ Աստված տվել էր Մովսեսին, որ սահմանել և պատրաստել էր նրա համար, կրակն իջավ, երկիրը բացվեց և նրանց բոլորին կուլ տվեց: Ուշադրություն դարձրեք. եղեք պարզապես լավ, աստվածապաշտ քրիստոնյա, հավատացե՛ք խոսքին: Հեռու մնացեք այդ սյունից:

¹⁵¹ Հիմա ուշադիր եղե՛ք: Դուք պատրաստ եք: Ազատվա՞ծ եք ձեր սեփական մտածողությունից: Ով որ ականջ ունի, թող լսի: Թույլ տվեք կրկնել այդ: Երբ Աստված կանչեց Մովսեսին կրակի սյունի մեջ էր: Այդ ժամանակ Աստված Մովսեսին կանչեց ծառայության: Նա եկավ և ժողովրդին ասաց այդ մասին: Բայց նրանք չէին կարող հավատալ: Մինչդեռ նա հրաշքներ էր գործել և ուրիշ նման բաներ: Այս անգամ Աստված տեսանելի և գիտականորեն ապացուցված ձևով հայտնվեց՝ Մովսեսի ծառայությունը հաստատելու համար, ապացուցելու համար, որ նույն Աստվածն է խոսել Մովսեսի հետ: Աստված իրականում հայտնվել էր կրակի սյունի մեջ և կրակի տվեց լեռը:

¹⁵² Աստված թաքնվեց նույն կրակի հետևում, նույն կրակի սյան մեջ: Ահա թե ինչու երբ նա հայտնվեց, նրանք չկարողացան լսել Աստծո խոսքը: Դուք հասկացա՞ք: Նրանք լսեցին Նրա ձայնը, որովհետև

Իսրայելի համար Մովսեսը կենդանի Խոսքն էր: Աստված այդպիսով հաստատեց Խոսքը Մովսեսի միջոցով: Աստված ասել էր Մովսեսին. «Իջի՛ր այնտեղ, և ես քեզ հետ կլինեմ: Ոչինչ չի կանգնի քո դեմ: Ես եմ, որ եմ»: Մովսեսը գնաց և ասաց. «Դուք կարող եք չհավատալ ինձ, բայց Աստված ինձ հայտնվեց կրակի սյունի մեջ և ասաց ինձ այս բաները»:

¹⁵³ Հովիվ փարավոնն ասաց. «Մենք էլ այդպիսի բաներ ունենք: Դու պարզապես էժանագին կախարդական հմարք ես օգտագործում: Այստեղ մենք կախարդներ ունենք, որոնք նույնպես կարող են գավազանը օձ դարձնել: Այստեղ եկեք, կախարդենք՝»:

Նրանք առաջ եկան և նույն բանն արեցին: Բայց ոչինչ չէր կարող կանգնեցնել Մովսեսին: Նրան չէր անհանգստացնում այն, թե ինչքան շատ կեղծարարներ ունեն Փարավոնը: Դա նշանակություն չուներ Մովսեսի համար: Նա հանգիստ էր մնում: Բայց երբ կախարդների օձերը սկսեցին սողալ, Մովսեսի օձը բոլորին կուլ տվեց:

¹⁵⁴ Առաքյալների հետ էլ նույնն էր կատարվում, ինչպես գրված է Հովհ.6:67 համարում: Նրանք չէին կարող բացատրել դա: Ոչ էլ Մովսեսը կարող էր իմանալ, թե Աստված ինչպես է անելու այդ: Բայց գիտեի, որ Աստված կանի: Հիշեք այս. Աստված ասել է, որ վերջին օրերում Հանեսն ու Համբերը նմանակումներով կգան և եթե հնարավոր լիներ, ընտրյալներին էլ կմոլորեցնեին: Այս մասին կարդում ենք Մատթ.24:24 համարում. *«Որովհետև սուտ քրիստոսներ ու սուտ մարգարեներ վեր կկենան ու մեծ նշաններ և սքանչելիքներ կանեն, մինչև որ, եթե հնարավոր լինի, ընտրյալներին էլ մոլորեցնեն»*: Նրանք նույն բաները կանեն՝ նույն հրաշքները, նույն նշանները և մնացած ամեն բան:

¹⁵⁵ Հետևեք այս Խոսքին: Եթե մեկը կատարում է այս հրաշքները ու դեռևս հավատում է, որ երեք Աստված կա, հեռացե՛ք նրանից: Մենք գիտենք, որ դա սխալ է: Նման բան չկա: Պետք է հնազանդվել Աստծո բերանից դուրս եկած ամեն Խոսքին. «Եվ քեզ խոնարհեցրեց ու սոված պահեց, և մանանա ուտեցրեց, որ ո՛չ դու էիր ճանաչում և ո՛չ քո հայրերը, որ քեզ իմացնե, թե ոչ միայն հացով կապրի մարդ, այլ մարդը Եհովայի բերանից դուրս եկած ամեն բանով կապրի» (2 Օրին.8:3):

¹⁵⁶ Ծննդոց գրքում միայն մեկ Խոսք կա. «Սկզբում էր Բանը (Խոսքը), և Բանն Աստծո մոտ էր, և Բանն Աստված էր» (Հովհ.1:1): Այնուհետև Հայտն.22:18,19 համարներում գրված է չավելացնել և չպակասեցնել ոչ մի բառ:

¹⁵⁷ Ժողովուրդը հասկացել էր, որ ինչ-որ բան էր կատարվել: Մովսեսը քողով ծածկված էր, որովհետև մարգարե էր, և Աստված Իր Խոսքը հաստատել էր հրաշքներով ու նշաններով: Հետո այդ մարդիկ դուրս

եկան Եգիպտոսից և միասին եկեղեցի կազմեցին (որովհետև «եկեղեցի» նշանակում է դուրս կանչվածների խումբ) և աշխարհից դուրս գալով՝ ժողովուրդ դարձան: Այնժամ Աստված հայտնեց Իր Անձը, որովհետև Նա այդ կրակի սյունն էր:

¹⁵⁸ Նա ապացուցեց Մովսեսի պատգամը, որովհետև խոսքը միշտ նույն կրակի սյունի մասին էր: Եթե նրանք լուսանկարչական սարք ունենային, կկարողանային լուսանկարել այդ երևույթը, որովհետև ամեն ինչ կրակի մեջ էր: Աստված էր ապացուցում, որ պատգամը ճշմարիտ էր: Ամեն ինչ պետք է նրանց առաջնորդեր դուրս գալու: Աստված քողարկել էր Իր մարգարեին ելքի ժողովրդի համար:

¹⁵⁹ Ժողովուրդը տեսավ, որ ինչ-որ բան է կատարվել Մովսեսի հետ: Նա անմիջապես տարբերվեց մյուս իսրայելացիներից: Նա ուրիշ էր, և ուրիշ էր նրա պատգամը: Մովսեսը տարբերվում էր մյուս քահանաներից և նրանց մեջ եղող ցանկացած մարդուց: Նա տարբերվում էր:

¹⁶⁰ Աստված քողարկվել էր մարգարեի մեջ՝ նրանց առաջ Խոսքը հռչակելու համար: Աստված արեց այդ: Մովսեսը ժողովրդի համար այդ կենդանի Խոսքն էր՝ կրակի սյունի մեջ թաքնված, որ խոսում էր Նրա մասին, ով մինչ այդ թաքնված էր թեհաշի մորթիների հետևում:

¹⁶¹ Խոսքն առաջին հերթին տրվել էր Մովսեսին: Մովսեսն ուներ Խոսքը: Այն գրվել էր Աստծո կողմից, և ոչ ոք չէր կարող մեկնաբանել այն: Առաջին հերթին Մովսեսը պետք է մեկնաբաներ այդ: Ահա թե ինչու էր նա քողով ծածկել դեմքը:

¹⁶² Մենք կարող էինք հետ գնալ, բայց նախ այդ Խոսքը պետք է բացահայտվի: Խոսքը բացահայտելու համար Մովսեսը Աստծո պես պետք է լիներ ժողովրդի համար: Դուք կարող եք ասել. «Դա անհեթեթություն է»: Մինչդեռ Աստված Ինքն էր ասել Մովսեսին. «Դու կլինես Աստծո տեղ, և Ահարոնը կլինի քո մարգարեն»: Նորից կարդանք Ելից 4:16 համարը. *«Եվ քո տեղը նա (Ահարոնը) կխոսի ժողովրդի հետ. և նա քեզ համար բերանի տեղ կլինի, ու դու նրա համար Աստծո տեղ կլինես»*:

¹⁶³ Աստված միշտ վարագույրի հետևում է, հասարակությունից ծածկված: Հիսուսն ասաց. «Հայրս թաքցրեց սա գիտուններից ու իմաստուններից և հայտնեց մանուկներին, որոնք ուզում են սովորել»: Կարդանք Մատթ.11:25 համարը. *«Այն ժամանակ Հիսուսն ասաց. «Գոհանում եմ Քեզանից, ո՛վ Հայր, երկնքի ու երկրի Տե՛ր, որ իմաստուններից ու գիտուններից այս բաները ծածկեցիր և մանուկներին հայտնեցիր»*:

¹⁶⁴ Ժողովուրդը, որ տեսել էր կրակի սյունը, ասաց. «Այժմ դա մեզ բավարար է: Թող Մովսեսը խոսի մեզ հետ, և Աստված չխոսի, որպեսզի չմեռնենք»: Մովսեսն ուղղակիորեն թափանցեց կրակի